

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ - ΜΑΡΤΗΣ 2023

Αντιστασιακή Αρμαγεδώνας

ΣΕΛΙΔΕΣ 2-3

Ουκρανία
Ενας πόλεμος
αντιδραστικός
και άδικος απ'
όλες τις πλευρές
ΣΕΛΙΔΑ 8

Παιδεία με
κριτήρια
κόστους-
οφέλους
ΣΕΛΙΔΑ 7

Με ταξική οργάνωση
ενάντια στη νέα
φτωχοποίηση
ΟΧΙ ΣΤΙΣ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ
ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ
ΣΕΛΙΔΑ 8

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Η ιδιωτικοποίηση
δολοφονεί
ΣΕΛΙΔΑ 6

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΟΝΑΪΟΥ

Διπλό έγκλημα
σε βάρος του λαού
ΣΕΛΙΔΑ 6

Με στατιστικές αλχημείες παρουσιάζουν
ψεύτικο πληθωρισμό
ΣΕΛΙΔΕΣ 4-5

Κλοπή με τα
φάρμακα
ΣΕΛΙΔΑ 5

ΑΠΟΧΗ από τις ΚΑΛΠΕΣ της απάτης Η ΟΡΓΗ να ξεχυθεί στους ΔΡΟΜΟΥΣ

Για μια ακόμη φορά τρυπούν τ' αυτιά μας οι φωνές απ' όλα τα αστικά κόμματα: Ψηφίστε μας για να σας σώσουμε. Ψηφίστε μας γιατί άμα είμαστε δυνατοί στη Βουλή θα υπερασπιστούμε καλύτερα τα δικαιώματά σας.

Ακόμα και τις σκόρπιες, ασυντόνιστες και σε μεγάλο βαθμό «εθιμοτυπικές» 24ωρες απεργίες, που γίνονται μια-δύο φορές το χρόνο, τις εντάσσουν στις προεκλογικές τακτικές, αναζητώντας ψήφους και όχι τη συσπείρωση της εργατικής τάξης και την ταξική-αγωνιστική αφύπνισή της.

Η ίδια η εκλογική τακτική, όποιος κομματικός φορέας κι αν την προωθεί, υπονομεύει την ταξική συσπείρωση και την ταξική ανασυγκρότηση. Η εκλογική τακτική φτιάχνει απελπισμένους ψηφοφόρους και όχι αγωνιστές του ταξικού αγώνα. Γιατί η εκλογική τακτική είναι εξ ορισμού υπονομευτική, ιδιαίτερα στις συνθήκες των τελευταίων χρόνων.

Πόσα «κομμένα χέρια» πρέπει να δούμε για να καταλάβουμε ότι η ψήφος δεν έχει καμιά δύναμη; Αρκεί να πάρουμε τη μνημονιακή περίοδο, από το 2010 και μετά, και να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας; Τι έγιναν τα «Ζάπεια» του Σαμαρά; Υπογραφή του δεύτερου Μνημόνιου! Τι έγινε το «θα καταργήσουμε τα Μνημόνια με ένα νόμο σε ένα άρθρο» του Τσίπρα; Υπογραφή του τρίτου Μνημόνιου! Και αυτοί που δεν μπήκαν στις κυβερνήσεις, ενδιαφέρθηκαν και ενδιαφέρονται μόνο για την αύξηση του μίζερου κοινοβουλευτικού τους ποσοστού και όχι για τη χάραξη μιας γραμμής πλήρους ρήξης με την κεφαλαιοκρατία και τους πολιτικούς της υπηρετές.

Η καλλιέργεια του κοινοβουλευτικού κρετινισμού και ο προσανατολισμός σε εκδηλώσεις για το φαίνεσθαι, σκόρπισαν περισσότερη σύγχυση, περισσότερη απογοήτευση, έσπειραν την ηττοπάθεια, την παραίτηση, τη διάλυση. Αμα κοιτάξουμε κατάματα την πραγματικότητα, θα τα δούμε αυτά δίπλα μας, στους χώρους δουλειάς, όπου βασιλεύει η τρομοκρατία του αφεντικού και των ρουφιάνων του, το κλείσιμο του κάθε συναδέλφου και της κάθε συναδέλφισσας στο ατομικό καβούκι, το σκύψιμο του κεφαλιού, η έλλειψη εμπιστοσύνης στον συλλογικό αγώνα.

Εναλλαγή στην εναλλαγή

Οι τωρινές εκλογές διεξάγονται περίπου τέσσερα χρόνια μετά τη νίκη της ΝΔ το καλοκαίρι του 2019. Αν και -για την ακρίβεια- το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν πρώτα απ' όλα ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα παρά νίκη του Κούλη και της ΝΔ. Μια ήττα, αποτέλεσμα της σωρείας ψεμάτων του ΣΥΡΙΖΑ και της διάψευσης των προσδοκιών του ελληνικού λαού που ένωσε ότι τους τιμωρεί έτσι με το να τους γυ-

ρίσει την πλάτη εκλογικά. Ψήφος με αρνητική χροιά. Όπως δηλαδή θα είναι και στις φετινές εκλογές. Η πλειοψηφία των ψηφοφόρων, χρόνια τώρα, έχοντας χάσει την εμπιστοσύνη στα κομματικά προγράμματα, ψηφίζει κυρίως με τη λογική του μικρότερου κακού ή με το ιδεολόγημα «να μη βγει ο άλλος». Οι φετινές εκλογές φαίνεται να χαρακτηρίζονται, πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, από αυτά τα φαινόμενα.

Η κυβέρνηση της ΝΔ αυτά τα χρόνια, σαν πιστό σκυλί του κεφαλαίου, όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, ακολούθησε μια επιθετική αντιδραστική, αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική. Με σωρεία αντεργατικών νόμων και περαιτέρω επίθεση σε μισθούς και συντάξεις, με χτύπημα της δημόσιας Παιδείας ενισχύοντας το ρόλο του ιδιωτικού κεφαλαίου, με διάλυση του συστήματος Υγείας. Παρέμεινε πιστή στη δασοκτόνα πολιτική όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων. Αναδείχτηκε πρωταθλήτρια της μπατοκρατίας και της καταστολής, ακολουθώντας την κλασική δεξιά συνταγή.

Ενα σημείο που σίγουρα αξίζει να σταθεί κανείς είναι η στάση της ΝΔ στην πανδημία. Το ρεσιτάλ ανικανότητας και ψεμάτων σε συνδυασμό με τη δουλοπρέπεία της στην κεφαλαιοκρατία υπήρξε (και εξακολουθεί να είναι) απαράμιλλο. Η άρνησή της να κάνει μια πραγματική каранτίνα, προκειμένου να μη θίξει τα συμφέροντα των

καπιταλιστών, οδήγησε σε περαιτέρω εξάπλωση της πανδημίας. Αφησε αθωράκι στο ΕΣΥ για να μη δώσει λεφτά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Η πολιτική της είναι εγκληματική και υπεύθυνη για τους δεκάδες χιλιάδες θανάτους, που έδωσαν στη χώρα μας τη θλιβερή ευρωπαϊκή πρωτιά σε θανάτους ανά εκατομμύριο πληθυσμού.

Επιπλέον, η διαρκής άνοδος των τιμών σε όλα τα βασικά (και όχι μόνο) προϊόντα και τα καύσιμα, σε συνδυασμό με την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα, ρίχνει μέρα με τη μέρα στα τάρταρα το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και του λαού.

Μέσα σε όλα αυτά ήρθε να προστεθεί και το σκάνδαλο των υποκλοπών που δημιούργησε τριγμούς στην κυβέρνηση και τον Μητσοτάκη και σούσουρο στο ευρύτερο επιτελείο της αστικής τάξης και των αυλικών της. Προς το παρόν, στο έργο αυτό ο Μητσοτάκης φαίνεται να τρώει τη μια σφαλιάρα μετά την άλλη, χωρίς να ξέρει από που του έρχονται και χωρίς να δείχνει ότι μπορεί να αντιδράσει αντικρούοντας τους κατηγορούς του με σοβαρά επιχειρήματα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας, από την άλλη, τόσα χρόνια τώρα στάθηκαν χαρακτηριστικά ανίκανοι στο να κάνουν μια σοβαρή αντιπολίτευση με ένα διακριτό πολιτικό πρόγραμμα που να διαφέρει έστω και λίγο από αυτό της ΝΔ. Πέρα

από τα γνωστά ψέματα για φιλολαϊκά μέτρα (που κανείς πλέον δεν τα πιστεύει) και τις ευρωλιγούρικες κορόνες, τίποτα. Καμιά σοβαρή και κατασταλαγμένη πολιτική θέση για όλα τα σοβαρά ζητήματα και καμιά πολιτική μάχη δεν έδωσαν, πέρα από τις γνωστές φωνασκίες και την λαϊκίστικη φρασεολογία.

Και βέβαια, όχι μόνο δεν έκαναν τίποτα για να ενθαρρύνουν εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις, αλλά φρόντισαν να μείνει η εργαζόμενη κοινωνία και η νεολαία της καθηλωμένη, σε ρόλο παθητικού παρατηρητή, χωρίς να μετατρέψει την οργή σε αγωνιστική διεκδίκηση στους δρόμους, με στόχο να παρουσιάσουν σαν μόνη ρεαλιστική προοπτική την αλλαγή κυβέρνησης μέσω της ψήφου. Είναι χαρακτηριστική η ύπουλη υπονόμηση του τόσο ελπιδοφόρου κινήματος των αγωνιζόμενων καλλιτεχνών, που έχει ως αιχμή του δόρατός του τους σπουδαστές των καλλιτεχνικών σχολών, που δέχτηκαν ένα βάρβαρο πλήγμα στα επαγγελματικά τους δικαιώματα από την κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Δε θέλουν διεκδικητικά κινήματα στο δρόμο, θέλουν ανθρώπους καθηλωμένους στον καναπέ, που θα σηκωθούν απ' αυτόν μόνο για να πάνε να τους ψηφίσουν.

Με φόντο όλα αυτά, η αστική τάξη και οι καλοθηλετές της σπρώχνουν το λαό στις κάλπες. Γιατί μόνο μέσω των αστικών εκλογών ισχυρίζονται πως μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα. Είναι πραγματικά όμως έτσι; Είναι η μόνη μας ελπίδα οι αστικές εκλογές;

Επιλογή δυνάστη

Οι αστικές εκλογές είναι μια διαδικασία εξασφάλισης εργατικής και λαϊκής συναίνεσης από την αστική τάξη. Μέσω των κοινοβουλευτικών εκλογών καλλιεργείται η αυταπάτη στις εκμεταλλεζόμενες και καταπιεζόμενες τάξεις και στρώματα της κοινωνίας ότι είναι αυτές που επιλέγουν τους κυβερνήτες τους και επομένως «έχουν τους ηγέτες που τους αξίζουν». Η κοινοβουλευτική παράδοση είναι μακρά, έχει δημιουργήσει ρίζες, καταλαμβάνει εξέχουσα θέση στη φενακισμένη κοινωνική συνείδηση. «Το καθολικό εκλογικό δικαίωμα αποτελεί δείκτη της ωριμότητας των διαφόρων τάξεων στην κατανόηση των καθηκόντων τους. Δείχνει πώς σκέπτονται οι διάφορες τάξεις να λύσουν τα προβλήματά τους. Η ίδια η επίλυση των προβλημάτων αυτών δεν κατορθώνεται με τις ψηφοφορίες, αλλά με όλες τις μορφές της ταξικής πάλης μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο» έγραφε ο Λένιν.

Είναι ζήτημα αρχής η συμμετοχή ή η αποχή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Για καθημερινή έγκυρη ενημέρωση: ekseggersi.gr

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΣΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ:

Οχι δεν είναι ζήτημα αρχής. Για τους κομμουνιστές οι μάχες δίνονται παντού, ακόμη και μέσα στο στάβλο του αστικού κοινοβουλίου. Η συμμετοχή στις αστικές εκλογές συναρτάται με τις ανάγκες ανάπτυξης της ταξικής πάλης στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο και κάθε φορά πρέπει να κρίνεται συγκεκριμένα. Οι κομμουνιστές ζυγίζουν πάντα τις εκάστοτε συνθήκες και αναλόγως ορίζουν την τακτική τους, μέρος της οποίας είναι η συμμετοχή ή μη στις εκλογές.

Μήπως θα έπρεπε να στηρίξουμε το λεγόμενο ΚΚΕ, που δηλώνει αντίθετο στον καπιταλισμό και στην ΕΕ και ξεκαθαρίσει ότι σε κάθε περίπτωση θα παραμείνει στην αντιπολίτευση;

Το κόμμα αυτό δεν είναι καινούργιο στον πολιτικό στίβο. Δεκαετίες τώρα έχει δώσει με επιτυχία εξετάσεις στο σύστημα, λειτουργώντας ως αριστερό ανάχωμά του. Όπως τα ράσα δεν κάνουν τον παπά, έτσι και η ψευδοεπαναστατική ρητορική δεν κάνει ένα κομμουνιστικό κόμμα. Για να μην αναφερθούμε στην ιστορική του διαδρομή από τότε που νομιμοποιήθηκε (1974) και στη βοήθεια που έδωσε στο σύστημα σε κρίσιμες στιγμές (αποκορύφωμα η συμμετοχή του σε δυο αστικές κυβερνήσεις το 1989-90), θ' αναφερθούμε σε πιο πρόσφατα γεγονότα.

Στη στάση του κατά τη διάρκεια της νεολαιίστικης εξέγερσης το Δεκέμβρη του 2008, όταν συντάχθηκε με τις αστικές δυνάμεις, συκοφαντώντας και ελεεινολογώντας την εξεγερμένη νεολαία, με την Παπαρήγα να δηλώνει από το βήμα της Βουλής ότι «στη λαϊκή επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι». Στην περιφρόνηση του αστικού κοινοβουλίου που ανέλαβε τον Οκτώβρη του 2011, για να σηματοδοτήσει την εχθρότητά του με ό,τι δεν ελέγχει πολιτικά και οργανωτικά, αλλά και τον τεράστιο ρόλο που αποδίδει στο αστικό κοινοβούλιο.

Ο Περισσός είναι ένα αστικό κόμμα που έχει επιλέξει στρατόπεδο και χρησιμοποιεί μια ψευδοκομμουνιστική ρητορική για να εγκλωβίζει εργαζόμενες και νεολαιίστικες μάζες εξασφαλίζοντας το ρόλο του στο αστικό σύστημα εξουσίας. Το κόμμα αυτό ουδεμία σχέση έχει με το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ το οποίο διέλυσε ο διεθνής και ο ντόπιος ρεβιζιονισμός το 1956 και στην ουσία καπηλεύεται το όνομα και την ιστορία του.

Γιατί όχι μικρότερα σχήματα της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς;

Τι ακριβώς διεκδικούν αυτά τα σχήματα με τη συμμετοχή τους στις εκλογές; Ακόμη και τα ίδια τα σχήματα δεν είναι σε θέση να εξηγήσουν γιατί ακριβώς ζητούν ψήφο. Επαναλαμβάνουν εδώ και χρόνια την ίδια αγωνιστική φλυαρία, ακολουθώντας μια γραμμή ουράς έναντι των αστορεφορμιστικών δυνάμεων, με τη φιλοδοξία ότι κάποια στιγμή από εξωκοινοβουλευτικά θα γίνουν κοινοβουλευτικά. Καμιά γραμμή ρήξης με τον αστισμό ως σύνολο, θολές προγραμματικές διακηρύξεις (συχνά καθαρά ρεφορμιστικές) και ευκαιριακές συμμαχίες με μοναδικό σκοπό να μετρήσουν μερικές χιλιάδες ψήφους στο τέλος, να πανηγυρίσουν με τη μικρή αύξησή τους και να στενοχωρηθούν με τη μείωσή τους.

Μπροστά στις κάλπες

Ποιο είναι το πρίσμα υπό το οποίο πρέπει να καθορίσουμε τη στάση μας μπροστά στις κάλπες;

Πώς θα υπηρετηθεί η ανάγκη της ταξικής-επαναστατικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, όχι μόνο (ούτε κυρίως) στο συνδικαλιστικό επίπεδο, αλλά στο πολιτικό επίπεδο. Μπορεί να υπάρξει ταξική επαναστατική ανασυγκρότηση χωρίς ένα πρόγραμμα επαναστατικής

ανασυγκρότησης του καπιταλισμού και οικοδόμησης του κομμουνισμού; Μπορεί να υπάρξει ταξική ανασυγκρότηση στο συνδικαλιστικό επίπεδο, στο επίπεδο που η εργατική τάξη δίνει τους αγώνες για τα άμεσα αιτήματά της, αντιμετωπίζοντας τους ασύδοτους σφετερισμούς του κεφαλαίου και το αστικό κράτος που υπερασπίζεται τα συμφέροντά του, χωρίς η πρωτοπορία της τάξης να έχει οργανωθεί πολιτικά, έτσι που να μπορεί να διαθέτει τις δυνάμεις της τάξης με σχέδιο, εξασφαλίζοντας την προοπτική του κινήματος;

Όλα τα παραπάνω, που αναφέρθηκαν εντελώς επιγραμματικά, έχουν ως προαπαιτούμενο την πλήρη, την κάθετη ρήξη με το αστικό σύστημα στο σύνολό του. Απαιτούν το τράβηγμα μιας χοντλής, κόκκινης διαχωριστικής γραμμής, ορατής σε όσο γίνεται περισσότερους εργαζόμενους και κυρίως στην πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Η συμμετοχή στις αστικές κοινοβουλευτικές εκλογές όχι μόνο δεν προσφέρει τίποτα στον αγώνα για την ταξική-επαναστατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, αλλά αντίθετα θολώνει τον ορίζοντα, καλλιεργεί συγχύσεις, ενισχύει την αντιδραστική θεωρία της χαμένης ψήφου, υπονομεύει τον αντικοινοβουλευτικό-αντικαπιταλιστικό αγώνα, ενισχύει τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες, ιδιαίτερα όταν έχουμε ένα κίνημα ηττημένο, απογοητευμένο, ηττοπαθές, χωρίς στοιχειώδεις ταξικές δομές έκφρασης, έρμαιο του αστισμού και των εναλλακτικών λύσεων που αυτός παρουσιάζει, όπως ο ταχυδακτυλουργός βγάζει κουνέλια από το καπέλο του.

Ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία είναι απαραίτητο να χτυπηθούν οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες, γιατί αναπτύσσονται σε συνθήκες κινηματικού κενού και με τη σειρά τους μεγαλώνουν αυτό το κενό. Ο εργαζόμενος που πιστεύει ότι αλλάζοντας κυβέρνηση θ' αλλάξει και η αστική πολιτική και έχει βιώσει πρόσφατα απανωτές ήττες, ενώ ταυτόχρονα αισθάνεται την τεράστια ανεργία ως απειλή για τη δική του θέση εργασίας, πρέπει να πάρει το πιο σαφές, το πιο οξύ, το πιο χαρακτηριστικό μήνυμα ενάντια στις αυταπάτες του. Κι αυτό είναι το μήνυμα της αποχής από τις εκλογές, που εξ ορισμού λέει πως **δεν μπορούμε να περιμένουμε καμιά λύση από ένα καινούργιο κοινοβούλιο και μια καινούργια κυβέρνηση**. Η δραματική εμπειρία που θ' ακολουθήσει, με τη διάψευση των αυταπατών, θα εγγράψει σε τμήμα της κοινωνικής συνείδησης κάποιες προωθητικές ιδέες.

Και τι θα γίνει με τους αγώνες για τα πιο επείγοντα εργατικά, κοινωνικά και πολιτικά αιτήματα;

Κανένα τέτοιο αίτημα δεν πρόκειται να ικανοποιηθεί επειδή το έχει τάξει προεκλογικά ένα κόμμα που νίκησε και σχημάτισε κυβέρνηση. Ακόμη και κάποια ψευτοπαλάματα που μπορεί να υπάρξουν θα τα ακυρώνουν στην πράξη οι καπιταλιστές μέχρι να έρθει ο ή ώρα να σαρωθούν και επίσημα,

από αυτή ή από μια επόμενη κυβέρνηση. Για να υπάρξουν κατακτήσεις (που δε θα αφορούν δα κάτι το επαναστατικό, αλλά επανακατάκτηση κάποιων δικαιωμάτων που αφαιρέθηκαν) θα πρέπει να υπάρξουν σκληροί ταξικοί αγώνες, πέρα απ' αυτά που έχουμε συνηθίσει μέχρι τώρα. Η εργατική τάξη πρέπει να ματώσει ακόμη και για το ψωμί και το μεροκάματο, πόσο μάλλον για την εξασφαλισμένη κοινωνική ασφάλιση.

Είναι καθήκον κάθε επαναστάτη να συνδράμει στην ανάπτυξη τέτοιων αγώνων, να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή τους όταν ξεσπούν. Όμως οι διεκδικητικοί αγώνες αναγκαστικά θα κινούνται αυτή την περίοδο στη σφαίρα του αυθόρμητου. Δεν υπάρχει εκείνη η οργανωμένη επαναστατική δύναμη που θα τους οργανώσει εξ υπαρχής, διαθέτοντας τους απαραίτητους δεσμούς με το σύνολο της τάξης.

Αν οι επαναστάτες κομμουνιστές περιοριστούν στη στήριξη του αυθόρμητου, αν διαλύονται μέσα σ' αυτό εξαντλώντας την παρέμβασή τους σε αγωνιστικές προτάσεις, δε θα μπορέσουν ποτέ να αλλάξουν τους όρους με τους οποίους αναπτύσσονται οι διεκδικητικοί αγώνες. Καθήκον μας είναι μέσα σ' αυτούς τους αγώνες να αντιπροσωπεύουμε το μέλλον του κινήματος, απλώνοντας τις ιδέες της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού και της οικοδόμησης του κομμουνισμού.

Οχι πια κάτω από ξένες σημαίες

Καμιά εμπιστοσύνη στα μεγάλα λόγια, στις αγωνιστικές φανφάρες, στις εκκλήσεις χωρίς πρακτικό αντίκρισμα, στο κάθε είδους πολιτικάντικο νταραβέρι.

Χρειαζόμαστε μια γραμμή πλήρους ρήξης με την κεφαλαιοκρατία και το πολιτικό της σύστημα. Εξω και πέρα από τον άγονο κύκλο του κοινοβουλευτισμού και των εκλογών του. Αυτό δεν είναι απολιτική ή μη πολιτική στάση, όπως λένε οι καλοθελητές των κομματικών επιτελείων του αστικού κοινοβουλευτισμού.

Αυτό είναι μια βαθύτατα πολιτική στάση, μια στάση ρήξης και αποδέσμευσης από την εκλογική κοροϊδία και τους αέναους κύκλους της. Είναι η δέσμευση ότι δεν πρόκειται να βαδίσουμε πια κάτω από ξένες σημαίες, αλλά μόνο κάτω από τις δικές μας. Οτι παύουμε να είμαστε ψηφοφόροι που αναθέτουμε τη διαχείριση των υποθέσεών μας σ' αυτούς που ψηφίσαμε και ότι παίρνουμε τις τύχες μας στα δικά μας χέρια.

Τις δικές μας σημαίες, τις σημαίες της εργατικής τάξης, κανείς δεν μας τις χάρισε ποτέ. Αυτές οι σημαίες φτιάχτηκαν από τα πουκάμισα των προγόνων μας και χρωματίστηκαν από το αίμα τους. Μόνοι μας πρέπει να τις φτιάξουμε και πάλι, για να τις δούμε να κυματίζουν ξανά στους αγώνες για τα δικαιώματά μας μέσα στον καπιταλισμό, στους αγώνες για να εξαφανιστεί από προσώπου Γης η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και ν' ανατείλει το φως μιας κοινωνίας χωρίς κεφαλαιοκράτες και εργάτες, χωρίς αφέντες και δούλους, με τον πλούτο να αποτελεί συλλογική ιδιοκτησία της κοινωνίας των ανθρώπων της δουλειάς.

Σας καλούμε σε ΑΠΟΧΗ από τις ΚΑΛΠΕΣ της απάτης. Σε μια αποχή-δέσμευση για συμμετοχή στους ταξικούς αγώνες. Για να ξεκινήσει -επιτέλους- η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Για να μπορούμε να στεκόμαστε απέναντι από το αστικό στρατόπεδο και ν' αποκρούουμε τις επιθέσεις του, διεκδικώντας τα δικαιώματά μας, αντί να σερνόμαστε πίσω από τις πολιτικές του ηγεσίες, δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα.

Αντεργατικός

Μια σκληρή αντεργατική πολιτική σε όλα τα επίπεδα εφάρμοσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ιδιαίτερα τα τελευταία δύο χρόνια με υπουργό Εργασίας τον... σουπερμαν του νεοφιλελευθερισμού Κωστή Χατζηδάκη. Όσο κι αν προσπάθησε να καλλιεργήσει το προφίλ του καινοτόμου «μεταρρυθμιστή», τα νομοθετικά του εκτρώματα ικανοποίησαν τις βασικές απαιτήσεις του κεφαλαίου για την περίοδο που διανύουμε.

Ξεχαρβάλωμα εργασιακών σχέσεων

Με πρόσημα τη «συμφιλίωση επαγγελματικής και προσωπικής ζωής», ο αντεργατικός νόμος 4808/2021 καθιέρωσε τις απλήρωτες υπερωρίες (για τις οποίες οι εργαζόμενοι πλέον θα παίρνουν μόνο περισσότερα ρεπό), αλλά και τη 12ωρη εργασία. Η φιλοσοφία του νόμου-έκτρωμα είναι η «διευθέτηση του χρόνου εργασίας», δηλαδή η δυνατότητα του εργοδότη-καπιταλιστή να κάνει τον εργάτη λάστιχο, χρησιμοποιώντας τον περισσότερες ώρες την ημέρα όταν έχει φούριες στην επιχείρηση και λιγότερες όταν πέφτουν οι φούριες.

Η εργασία υπερεντατικοποιείται, ενώ ο καπιταλιστής δε χρειάζεται να κάνει προσλήψεις προσωπικού την περίοδο που έχει φούριες, ενώ όταν δεν έχει μεγάλη παραγωγική ανάγκη εξοικονομεί λειτουργικά έξοδα. Βέβαια, αυτήν την δυνατότητα, τους την παρέιχε από πριν η νομοθεσία. Το καινούργιο στοιχείο που έφερε ο Χατζηδάκης είναι ότι αυτό θα γίνεται πλέον και με ατομική σύμβαση. Είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την ψήφιση του νόμου, το διάστημα της διευθέτησης του χρόνου εργασίας αυξήθηκε από τρεις σε έξι μήνες το χρόνο, με εφαρμοστική εγκύκλιο της γραμματέα του υπουργείου Άννας Στρατηνάκη.

Άδειες άνευ αποδοχών διάρκειας... ενός έτους!

Όπως ορίζει το άρθρο 61 του πρώτου νόμου Χατζηδάκη, που έχει εξελιχθεί σε μάλιστα για τους εργάτες και όλους τους μισθωτούς εργαζόμενους, «εργαζόμενος πλήρους ή μερικής απασχόλησης δύναται κατόπιν ατομικής έγγραφης συμφωνίας με τον εργοδότη, να λάβει άδεια άνευ αποδοχών για χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει το ένα (1) έτος, η οποία δύναται να παραταθεί με νεότερη συμφωνία των μερών. Κατά τη διάρκεια της άδειας εργασίας η σύμβαση εργασίας τίθεται σε αναστολή και δεν οφείλονται ασφαλιστικές εισφορές».

Η άδεια άνευ αποδοχών επιβλήθηκε για να μπορούν να επιβάλλουν οι καπιταλιστές τη θέλησή τους στην εργατική τάξη, με τον ισχυρισμό ότι, λόγω κρίσης, μειώνεται η παραγωγική τους δραστηριότητα, και να μην καταφεύγουν στις διατάξεις του νόμου 3846/2010 για τη διαθεσιμότητα.

Απολύσεις χωρίς αποζημίωση

Και βέβαια, οι καπιταλιστές θα έχουν έτσι έναν ακόμη τρόπο για να κάνουν απολύσεις χωρίς αποζημίωση. Ο εργαζόμενος που θα εξαναγκαστεί να υπογράψει ετήσια άδεια άνευ αποδοχών και άνευ ασφάλισης και που δε θα μπορεί να προσβλέπει ούτε στο ισχνό επίδομα ανεργίας (αφού δεν έχει απολυθεί αλλά είναι... αδειούχος), θα ψάξει δουλειά αλλού. Κι άμα βρει, θα υπογράψει οικειοθελή αποχώρηση από την επιχείρηση που του έδωσε «άδεια», για να μπορεί να προσληφθεί από τον νέο εργοδότη.

Απαγόρευση απεργιών

Οι απεργίες θα κηρύσσονται παράνομες αν εμποδίζουν οι απεργοσπάστες να εργαστούν, με πρόσημα «την υπεράσπιση του δικαιώματος στην εργασία!» Επίσης, ο Χατζηδάκης εισήγαγε διάταξη στο νόμο σύμφωνα με την οποία, για να κηρυχθεί απεργία πρέπει να ψηφίσει το 1/2 των ταμειακά εντάξει μελών, όχι μόνο με φυσική ψήφο, αλλά ακόμη και με ηλεκτρονική.

Ταυτόχρονα, για να επιβάλει σιγή νεκροταφείου στο εργατικό κίνημα, εισήγαγε μία ακόμη απεργοκτόνο διάταξη, σύμφωνα με την οποία, όταν στάση εργασίας ή απεργία που έχει κηρυχθεί από πρωτοβάθμιο σωματείο κριθεί από δικαστήριο παράνομη, τότε μια δευτεροβάθμια οργάνωση (Ομοσπονδία ή Εργατικό Κέντρο) ή τριτοβάθμια οργάνωση (δηλαδή η ΓΣΕΕ ή η ΑΔΕΔΥ) δεν μπορούν να κηρύξουν απεργία την ίδια ημέρα εναντίον του ίδιου εργοδότη.

Οι επικουρικές συντάξεις στο τζόγο

Με πρόσημα την αντιμετώπιση της λεγόμενης «γήρανσης του πληθυσμού» και τη «βιωσιμότητα των ταμείων», το ασφαλιστικό έκτρωμα 4826/2021 καθιέρωσε το νέο κεφαλαιοποιητικό σύστημα στην επικουρική ασφάλιση, που δεσμεύει

Αρμαγεδώνας

τις εισφορές των εργαζομένων στο λεγόμενο «ατομικό κουμπαρά», για να τοποθετηθούν στη συνέχεια σε διάφορα ασφαλιστικά και επενδυτικά «προϊόντα».

Οι εργαζόμενοι που θα ενταχθούν στο ΤΕΚΑ, σαν... χρηματιστές (ή καλύτερα τζογαδόροι), θα παρακολουθούν από την εφαρμογή myteka.gr στο κινητό τους την... πορεία των «επενδυμένων» εισφορών τους, που θα αποτελούν περιουσιακά στοιχεία των εταιριών.

Δηλαδή, ένα τμήμα του έμμεσου, «κοινωνικού μισθού» των εργατών, που μέχρι τώρα χρηματοδοτούσε το παλιό διανεμητικό σύστημα επικουρικών συντάξεων, θα γίνεται κεφάλαιο για τις μπιζνες ελλήνων και ξένων καπιταλιστών. Ταυτόχρονα, κινδυνεύουν και οι επικουρικές συντάξεις όσων ανήκουν στο παλιό διανεμητικό σύστημα, καθώς θα φύγουν από την χρηματοδότησή τους περίπου 60 δισ. ευρώ, αφού οι εισφορές των νεοεισερχομένων στη δουλειά, θα μπαίνουν στον «ατομικό κουμπαρά».

Με τον τρόπο αυτό, χτυπήθηκε η λεγόμενη «αλληλεγγύη των γενεών» στο ασφαλιστικό σύστημα. Σύμφωνα με την προπαγάνδα που αναπτυσσόταν, για την ανασφάλιστη εργασία αιτία ήταν το γεγονός ότι με το παλιό σύστημα οι εισφορές των εργαζομένων πήγαιναν στις επικουρικές των συνταξιοούχων! Λες και οι τελευταίοι δεν είχαν πληρώσει ασφαλιστικές εισφορές για δεκαετίες (όταν συνέβαινε και η κλοπή των αποθεματικών), βλέποντας στη συνέχεια τις συντάξεις τους να πετσοκόβονται!

Ο Χατζηδάκης και ο υφυπουργός του Τσακλόγλου, λειτουργώντας σαν κοινοί ασφαλιστικοί πλασιέδες του κεφαλαίου, υπόσχονται στους καινούργιους εργαζόμενους και όσους κάτω των 35 ετών επιλέξουν το νέο σύστημα, πως από το 2025 θα μπορούν «οι ίδιοι να επιλέγουν ασφαλιστικό προϊόν» και να έχουν ψηλότερες επικουρικές συντάξεις... κατά 43% και 68%! Επιστράτευσαν μέχρι και «αναλογιστική» μελέτη του ΙΟΒΕ (του ινστιτούτου των καπιταλιστών του ΣΕΒ), που λέει ότι σε 40 χρόνια στο καινούργιο σύστημα θα έχουν συσσωρευτεί 90 δισ. ευρώ! Τόσο... επιστημονική είναι η μελέτη, που δεν παίρνει υπόψη ποια μπορεί να είναι η πραγματική οικονομική κατάσταση όλα τα επόμενα χρόνια, ποιο θα είναι το πραγματικό ποσοστό της ανεργίας, και συνολικά και κατά κλάδο, καθώς και το χρονικό διάστημα που θα μένουν οι ασφαλισμένοι χωρίς δουλειά. Παίρνει μόνο σαν βάση την ανεργία του 2018 και την μοιράζει κατά ένα μήνα τον χρόνο για κάθε εργαζόμενο μέσα στα επόμενα σαράντα χρόνια!

Μπορεί η προπαγάνδα τους να αναφέρεται σε «θετικές ευρωπαϊκές εμπειρίες», χωρίς να δίνουν στοιχεία γι αυτές, όμως η πιο πιστή εφαρμογή κεφαλαιοποιητικού συστήματος, ήταν το ασφαλιστικό σύστημα που εφάρμοσε στη Χιλή η χούντα του Πινοσέτ. Μετά την κατάρρευση αυτού του συστήματος, μεγάλη μάζα του λαού έπαιρνε συντάξεις πείνας των 150 δολαρίων το μήνα (η υψηλότερη ήταν 450 δολάρια) και συνέχεια το κράτος προσπαθούσε να καλύψει τις τρύπες. Οι εργαζόμενοι έφτασαν να δίνουν το 10% του μισθού τους, το οποίο έμπαινε αυτόματα σε τράπεζες, μεταλλεία και άλλες εταιρίες, με αντάλλαγμα «ανταποδοτικές» συντάξεις πείνας, με αποτέλεσμα το 2018 να ξεσπάσουν μαζικές διαδηλώσεις.

Ο ίδιος ο Τσακλόγλου, όταν διαφήμιζε το κεφαλαιοποιητικό σύστημα (σε συνέδριο του Economist τον Οκτώβριο του 2021), έλεγε ότι ο συνταξιούχος «θα παίρνει την εθνική σύνταξη η οποία υπόκειται στο δημοσιονομικό κίνδυνο, την ανταποδοτική σύνταξη η οποία υπόκειται σε δημογραφικό κίνδυνο και την επικουρική κεφαλαιοποιητική σύνταξη η οποία υπόκειται στον κίνδυνο των αγορών»!

«Δουλειές Ξανά»

Με το συγκεκριμένο νομοθετικό έκτρωμα ο ΟΑΕΔ μετονομάστηκε σε ΔΥΠΑ και επιχειρούν να μειώσουν το συνολικό αριθμό των εγγεγραμμένων στον ΟΑΕΔ, από τη μια για να παρουσιάζουν ανεργία μικρότερη από την πραγματική και από την άλλη για να προωθήσουν τις λεγόμενες «πολιτικές ενεργητικές απασχόλησης», δίνοντας τα λεφτά που προορίζονταν για τους ανέργους ως τσάμπα επιδότηση στους εργοδότες-καπιταλιστές.

Μέχρι την ψήφιση του νόμου, ο Χατζηδάκης είχε επιδοθεί σε μια άνευ προηγουμένου γκεμπελική προπαγάνδα, μιλώντας για... ανέργους των βορείων προαστίων, που λυμαινόνται τον Οργανισμό! Μιλούσε αυτός που δεν είχε κολλήσει ούτε ένα ένσημο πριν ασχοληθεί με την αστική πολιτική!

Κατάργηση παροχών για τους ανέργους

Εκτός από το επίδομα ανεργίας (στο οποίο δεν μπαίνουν εισοδηματικά κριτήρια), το επίδομα μακροχρόνια ανέργων (για το οποίο διατηρείται το όριο των 12.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα), το επίδομα θέρμανσης και το κοινωνικό τιμολόγιο, για όλες τις άλλες παροχές και επιδόματα, το άρθρο 19 του νόμου ορίζει ως «ετήσιο συνολικό οικογενειακό εισόδημα, ανεξάρτητα από την πηγή προέλευσής του, πραγματικό και τεκμαρτό, έως δεκατέσσερις χιλιάδες (14.000) ευρώ, εφόσον είναι άγαμοι ή σε κατάσταση χηρείας ή εν διαστάσει και είκοσι χιλιάδες (20.000) ευρώ εφόσον πρόκειται για έγγαμο ή

μέρος συμφώνου συμβίωσης, προσαυξανόμενο κατά τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ για κάθε τέκνο, ή είκοσι τρεις χιλιάδες (23.000) ευρώ, εφόσον πρόκειται για μονοεική οικογένεια, προσαυξανόμενο κατά τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ για κάθε τέκνο μετά το πρώτο, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στην απόφαση».

Αυτά τα εισοδηματικά κριτήρια, αφορούσαν την δωρεάν μετακίνηση με τα μέσα μεταφοράς, τις μοριοδοτήσεις στο ΑΣΕΠ και στις συμβάσεις των Δήμων, την ελεύθερη είσοδο στους αρχαιολογικούς χώρους και τα μουσεία, αλλά και τα προγράμματα κοινωφελούς χαρακτήρα (συμβάσεις στους δήμους κλπ.), την συμμετοχή στα προγράμματα κοινωνικού τουρισμού (στα οποία έτσι κι αλλιώς δεν συμμετείχαν οι μακροχρόνια άνεργοι, καθώς απαιτούνταν 50 ένσημα από την προηγούμενη χρονιά), το πρόγραμμα επιταγών αγοράς βιβλίων κλπ.

Ο νόμος-έκτρωμα του Χατζηδάκη, αντιμετωπίζει όσους έχουν λίγο μεγαλύτερο οικογενειακό εισόδημα από αυτά τα όρια σαν... προνομιούχους που δεν χρειάζονται ενίσχυση, και όχι σαν ανέργους, με τα όποια δικαιώματα απορρέουν από αυτή τους την ιδιότητα. Σύμφωνα με την λογική του, θα πρέπει να είναι εφ' όρου ζωής οικονομικά εξαρτημένοι από την οικογένειά τους, όταν η ίδια η κυβέρνηση τους, για να δώσει τα ψίχουλα της επιδότησης στα διάφορα «pass» που δίνει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ορίζει μεγαλύτερο όριο οικογενειακού εισοδήματος, που φτάνει τις 30.000 ευρώ!

Ποινές στους ανέργους

Όσοι βρίσκουν δουλειά κατά την περίοδο της τακτικής επιδότησης ανεργίας, με τον νέο νόμο θα συνεχίσουν να εισπράττουν το 50% του επιδόματος για όσο διάστημα απομένει μέχρι τη λήξη της περιόδου καταβολής του. Υποτίθεται πως με αυτόν τον τρόπο δίνουν «κίνητρο» στον άνεργο για να βρει πιο... ωρίς δουλειά, λες και ευθύνεται ο ίδιος για την ανεργία του! Βέβαια, το «επίδομα εργασίας» αποτελεί απλώς το «τυράκι». Ποια είναι η «φάκα»; Η προώθηση της μερικής απασχόλησης στα επιδοτούμενα προγράμματα του ΟΑΕΔ και το κόψιμο του τακτικού επιδόματος ανεργίας για όσους αρνηθούν τρεις προσφερόμενες θέσεις επιδοτούμενης εργασίας μέσα σε αυτό το διάστημα.

«Εάν ο αναζητών εργασία αρνηθεί τρεις (3) προσφερόμενες θέσεις εργασίας... διακόπτεται η καταβολή των παροχών της περ. (α) της παρ. 1 του άρθρου 20 (σ.σ. επίδομα ανεργίας, επιδόματα μακροχρόνια ανέργων, εποχικά κλπ) και ο αναζητών εργασία διαγράφεται από το Ψηφιακό Μητρώο Δ.ΥΠ.Α. για δύο (2) έτη».

Αυτό σημαίνει ότι αν ο άνεργος που έχει αρνηθεί τις θέσεις αυτές και έχει διαγραφεί από την ΔΥΠΑ καταφέρει και βρει αμέσως κανονική εργασία και μετά από ένα χρόνο απολυθεί απ' αυτή τη δουλειά, δεν θα πάρει ούτε το καινούργιο επίδομα ανεργίας που του αντιστοιχεί, γιατί θα είναι... τιμωρημένος! Ούτε καν θα θεωρείται επίσημα άνεργος, μέχρι να λήξει η διετία!

Εδώ βέβαια, δεν πρωτοτύπησε ο Χατζηδάκης. Το νομοθέτημά του αναφέρεται στο νόμο 1545/1985 της πρώτης πασοκικής οχταετίας (όταν πρόκειται για αναργατικές ρυθμίσεις, οι «ιδεολογικές» τους διαφορές πηγαίνουν... περίπατο), που παρέμενε ανενεργός μέχρι τώρα και στην υποχρέωση του ανέργου να αποδεχτεί την προτεινόμενη από τις αρμόδιες υπηρεσίες της ΔΥΠΑ θέση στον ευρύτερο επαγγελματικό του κλάδο ή να δεχτεί να παρακολουθήσει πρόγραμμα επαγγελματικής εκπαίδευσης ή μετεκπαίδευσης.

Στην έννοια του «ευρύτερου επαγγελματικού κλάδου» μπορούν να χωρέσουν δουλειές που δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο και την προϋπηρεσία του ανέργου, ενώ είναι πιθανό να μην καλύπτει τις ανάγκες του. Η... δημοκρατική ευαισθησία ξεχειλίζει τόσο πολύ από το νόμο Χατζηδάκη, ώστε δεν προβλέπεται πούθενά η δυνατότητα να εκφράσει ο άνεργος τις αντιρρήσεις του για τη θέση εργασίας, ώστε να παρθούν υπόψη από τους λεγόμενους εργασιακούς συμβούλους.

Βέβαια, δεν υπάρχουν και πολλά παραδείγματα ανέργων, στους οποίους να προτάθηκαν τρεις δουλειές κατά το διάστημα της επιδότησης ανεργίας. Ωστόσο, πιθανό να συμβεί, ειδικά αν εφαρμοστεί η μερική απασχόληση και σε αυτά τα προγράμματα, όπως προέβλεπε το 2001 η διάταξη Ρέππα (κυβέρνηση Σημίτη), που είχε μείνει και αυτή ανενεργή.

Η δεύτερη παράγραφος του άρθρου 22 αναφέρει χαρακτηριστικά πως «εάν ο αναζητών εργασία δεν συμμετέχει σε δράση συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης που του υποδεικνύεται από τη ΔΥΠΑ, διακόπτεται η καταβολή παροχών... και ο αναζητών

εργασία διαγράφεται από το Ψηφιακό Μητρώο ΔΥΠΑ για έξι (6) μήνες. Ως συμμετοχή νοείται η παρακολούθηση της δράσης κατάρτισης μέχρι την ολοκλήρωσή της και η πιστοποίησή του για την επιτυχή περάτωση της κατάρτισης»!

Δηλαδή, για να εξακολουθήσει κάποιος να θεωρείται άνεργος με τα σχετικά δικαιώματα, δεν φτάνει το γεγονός ότι έχει μείνει χωρίς δουλειά, αλλά πρέπει ταυτόχρονα να πάρει και... καλό βαθμό στην «κατάρτιση»!

«Δουλειά Ξανά» την... Κυριακή και στα φροντιστήρια!

Με αιφνιδιαστική τροπολογία στο άρθρο 56 του νομοσχεδίου του, ο Χατζηδάκης επέβαλε την καθιέρωση της κυριακάτικης εργασίας για τους εκπαιδευτικούς «των πάσης φύσεως φροντιστηρίων ή κέντρων ξένων γλωσσών, ειδικώς σε περιπτώσεις διεξαγωγής διαγωνισμάτων ή εξετάσεων». Η λέξη «ειδικώς», όπως καταλαβαίνετε, υπονοεί πως επιτρέπεται να εργαστούν οι εκπαιδευτικοί και κάποιες Κυριακές, εκτός εξεταστικής περιόδου!

Ιδιωτικοποίηση και του ΕΦΚΑ

Μια από τις πρώτες κινήσεις του Χατζηδάκη, όταν ανέλαβε υπουργός Εργασίας πριν από δυο χρόνια, ήταν να εκχωρήσει σε ιδιωτικά συμφέροντα, αρμοδιότητες του ΕΦΚΑ. Με πρόσχημα τις καθυστερήσεις στην έκδοση των συντάξεων, που μπορούσαν να φτάσουν ακόμα και τα τρία χρόνια, εξαιτίας των τραγικών ελλείψεων σε προσωπικό και σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή, κατέφυγε στους πιστοποιημένους δικηγόρους και λογιστές, που θα αναλαμβάνουν περισσότερες υποθέσεις, χωρίς σειρά προτεραιότητας και έχοντας ως κίνητρο την αύξηση της πελατείας και το... γρηγορόσημο από τους ασφαλισμένους, επισπεύδοντας τις διαδικασίες εκκαθάρισης των συντάξεων! Ωστόσο, το σχέδιό του αυτό κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία, όταν οι περισσότεροι από αυτούς πάτωσαν στις εξετάσεις πιστοποίησης και μόνο ένα 10% (179 άτομα) από αυτούς που δήλωσαν αρχικά συμμετοχή (1.147 άτομα), κατάφερε να περάσει.

Όμως ο Χατζηδάκης δεν πτοήθηκε καθόλου! Βρήκε καινούργιους σωτήρες, τους ιδιώτες μανάτζερ, που με τριετείς συμβάσεις και παχυλότατους μισθούς (από 8.000 ευρώ και πάνω) θα αναλάβουν να «αναμορφώσουν» τον ΕΦΚΑ.

Αυτά τα στελέχη, που προέρχονται από τον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα, διορίζονται απευθείας από την κυβέρνηση, η οποία κρίνει και την ανανέωση της τριετίας τους, παρακάμπτοντας εντελώς την ιεραρχία και τα θεσμοθετημένα υπηρεσιακά συμβούλια στη διαδικασία επιλογής των προϊσταμένων και των διευθυντών, που ορίζει το ίδιο το αστικό σύνταγμα. Και βέβαια, ούτε και υπόκεινται στις διαδικασίες μοριοδότησης μέσω ΑΣΕΠ.

Αυταρχικό καθεστώς για τους υπαλλήλους

Παρότι έχουν να γίνουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στον ΕΦΚΑ από το... 2010, με αποτέλεσμα οι λιγοστοί υπάλληλοι να αναλαμβάνουν την εκκαθάριση 100 συντάξεων ο καθένας και να χωρίζονται σε ομάδες υπερωριακής απασχόλησης, ο Χατζηδάκης από την πρώτη στιγμή τους στοχοποίησε σαν βασικούς υπεύθυνους για τα προβλήματα της υπηρεσίας που ταλαιπωρούν τον κόσμο.

Εξαίρεσε τους λεγόμενους αιρετούς συνδικαλιστές εκπροσώπους από το πειθαρχικό συμβούλιο του ΕΦΚΑ, έβαλε πρόεδρο δικαστικό, έφτιαξε μια νέα, χωροφυλακιστικού τύπου υπηρεσία, την «Μονάδα Εσωτερικών Ερευνών» του ΕΦΚΑ, βάζοντας επικεφαλής της τον σκληρό δεξιό πρώην εισαγγελέα Γεράκη, για να στείλει στην κοινωνία το μήνυμα ότι είναι οι εργαζόμενοι που διαπράττουν... εγκλήματα και γι' αυτό χρειάζεται εισαγγελεία για να τους μαζέψει! Αυτή η Μονάδα, με τις υπερεξουσίες και τη δράση της, κινείται έξω από όσα προβλέπει ο ίδιος ο αντιδραστικότητας Δημοσιοϋπαλληλικός Κώδικας.

Ξεπούλημα της ακίνητης περιουσίας του ΕΦΚΑ

Με το άρθρο 10 του εν λόγω εκτρώματος, ιδρύθηκε «Εταιρία Αξιοποίησης Ακίνητης Περιουσίας ΕΦΚΑ», που θα λειτουργεί «σύμφωνα με τις αρχές της χρηστής διαχείρισης, της διαφάνειας και της υγιούς επιχειρηματικής λογικής». Περισσότερο να πούμε τι σημαίνει «επιχειρηματική λογική» για 400 ακίνητα και μια περιουσία της τάξης άνω του 1 δισ. ευρώ, από μια ανώνυμη εταιρία. Θα ακολουθηθούν οι γνωστές κερδοσκοπικές μέθοδοι, με διαδικασίες εντελώς ανεξέλεγκτες (όπως τα δομημένα μόλογα πριν από 15 χρόνια). Πούθενά δεν αναφέρεται ότι στο ΔΣ της εταιρίας θα υπάρχουν εκπρόσωποι του ΕΦΚΑ ή των ασφαλισμένων.

Αν σκεφτούμε μάλιστα, ότι αυτή την εταιρία και ο ίδιος ο ΕΦΚΑ θα διοικείται από τους ιδιώτες μανάτζεραίους, που είναι μετακλητοί και εξαρτώνται τόσο από τον υπουργό Εργασίας όσο και από τις ιδιωτικές εταιρίες από τις οποίες προέρχονται και στις οποίες θα ξαναγυρίσουν μόλις λήξει η θητεία τους, καταλαβαίνουμε πως θα βάλουν χέρι οι πολυεθνικές, τόσο στην περιουσία του ΕΦΚΑ όσο και στην ίδια τη λειτουργία του ασφαλιστικού συστήματος.

Είναι ο πληθωρισμός που ανακινώνει κάθε μήνα η ΕΛΣΤΑΤ ο πραγματικός πληθωρισμός; Όχι, δεν είναι. Ο επίσημος ΔΤΚ είναι κάλπικος. Φτιάχνεται έτσι ώστε να υποτιμά την πραγματική ακρίβεια για τα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα.

Ο ΔΤΚ καταρτίζεται με βάση την εξέλιξη των τιμών σε ένα πακέτο αγαθών και υπηρεσιών, τα οποία συμμετέχουν -κατά ομάδες- στο δείκτη, με βάση μια ορισμένη στάθμιση: τόσο οι μεταφορές, τόσο το σχολείο, τόσο η υγεία, τόσο τα τρόφιμα-ποτά, τόσο η ένδυση-υπόδηση κτλ.

Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που μπαίνουν στο «καλάθι», όπως και η στάθμισή τους, ορίζονται από την περιβόητη «έρευνα οικογενειακών προϋπολογισμών» της ΕΛΣΤΑΤ. Αν δει κανείς την πιο πρόσφατη «έρευνα οικογενειακών προϋπολογισμών» (2020), θα διαπιστώσει πως έγινε σε ένα ισχνό δείγμα (6.256 νοικοκυριά), χωρίς να δίνονται στοιχεία για την ταξική διαστρωμάτωση του δείγματος. Τα νοικοκυριά χωρίζονται με κριτήρια ηλικιακά, τόπου κατοικίας, αριθμού ατόμων, όχι όμως με ταξικά κριτήρια.

Εκεί, λοιπόν, γίνεται η απάτη. Κάνουν μια έρευνα διαταξική, ανακατεύουν εργατικές, μικροαστικές, μεσοαστικές και μεγαλοαστικές οικογένειες (έστω με κάποια ψευδοστάθμιση, που δεν μπορούμε να την ελέγξουμε) και βγάζουν ένα μέσο όρο «καταναλωτικού προτύπου». Ή «καλαθιού της νοικοκυράς», όπως το έλεγαν παλαιότερα.

Ακόμα και πανεπιστημιακά ιδρύματα έχουν αναφανθεί ότι δεν είναι σωστό να υπολογίζεται ο ΔΤΚ με διαταξικά κριτήρια, γιατί δεν έχουν όλα τα νοικοκυριά το ίδιο επίπεδο κατανάλωσης.

Ετσι εξηγείται το φαινομενικά αντιφατικό γεγονός, η ΕΛΣΤΑΤ να ανακοινώνει τον επίσημο πληθωρισμό (αύξηση του ΔΤΚ) και ο εργαζόμενος λαός να μην πιστεύει στα μάτια του και να αναφωνεί: «Μα είναι δυνατόν να είναι μόνο τόσο; Εδώ τα λεφτά εξαφανίζονται από τα μισά του μήνα και αναγκάζομαστε να κάνουμε περικοπές ακόμα και στα τρόφιμα!»

Δεν υπάρχει κανένα λάθος στην εμπειρία των λαϊκών νοικοκυριών, που οι ανάγκες τους είναι μετρημένες με το σταγονόμετρο και γι' αυτό καταλαβαίνουν αμέσως τις επιπτώσεις της ακρίβειας. Αυτό που φαίνεται σαν αντίφαση, οφείλεται στην απάτη που κρύβει ο επίσημος ΔΤΚ.

Ο επίσημος πληθωρισμός είναι υποτιμημένος σε ό,τι αφορά τα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα. Ο πραγματικός πληθωρισμός για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, με βάση τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αγοράζουν, είναι σημαντικά υψηλότερος. Γι' αυτό και τα λαϊκά νοικοκυριά στενάζουν από την ακρίβεια.

Χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ο ακροδεξιός τηλεπλασιέ-τηλεμαϊνάνος-υπουργός Ανάπτυξης, με το περιβόητο «καλάθι του νοικοκυριού» παραδέχεται πως ο ΔΤΚ έχει ταξικά χαρακτηριστικά. Πως για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία άλλο είναι το καταναλωτικό πρότυπο, πολύ διαφορετικό από το καταναλωτικό πρότυπο βάσει του οποίου καταρτίζεται ο ΔΤΚ της ΕΛΣΤΑΤ. Φυσικά, αυτός ο τύπος προσπάθησε να οργανώσει μια απάτη και να την πουλήσει στον ελληνικό λαό όπως πουλούσε σαβουροβιβλία και θαυματουργά ναυονγίεκα.

Το μόνο που δεν συζητιέται είναι οι απαραίτητες αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις. Πριν από χρόνια γινόταν συζήτηση για διάφορα ρεφορμιστικά μέτρα, όπως η περιβόητη αυτόματη τιμариθμική αναπροσαρμογή. Πλέον δεν συζητιέται καν η αύξηση στους μισθούς. Η κυβέρνηση καθήρωσε το 2022 με μια αύξηση μόλις 5% στον κατώτατο μισθό. Καμιά αύξηση στους μισθούς των κλαδικών και ομοιοπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, καμιά αύξηση στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, καμιά αύξηση στις συντάξεις. Δόθηκαν κάποιες αυξήσεις στις συντάξεις από 1.1.2023, όπως προβλεπόταν οι μνημονιακοί νόμοι, αλλά για τους μισούς συνταξιούχους αυτές οι αυξήσεις έπασαν στη «μιαύρη τρύπα» της περιβόητης «προσωπικής διαφοράς» του νόμου Κατρούγκαλου-Βρούτση, για δε τους υπόλοιπους είχαν ήδη εξανεμιστεί από τον πληθωρισμό. Όσο για τον άθλιο κατώτατο μισθό, αυτός θα αυξηθεί ξανά από την 1.4.2023!

Με τον επίσημο πληθωρισμό να καλπάζει (και τον πραγματικό να είναι πολύ μεγαλύτερος), με τους έμμεσους φόρους να θερίζουν πάνω στις αυξημένες τιμές και με μισθούς και συντάξεις καθηλωμένα, προωθείται μια **βίαιη φτωχοποίηση** της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζόμενων στρωμάτων.

Τα φιλάνθρωπα φιλοδοξήματα του Μητσοτάκη όχι μόνο δεν ανακόπτουν αυτήν τη νέα (μετά τη δεκαετία των Μνημονίων) βίαιη φτωχοποίηση της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζόμενων στρωμάτων, αλλά δεν μπορούν καν να την σκεπάσουν.

Με στατιστικές αλχημείες παρουσιάζουν ψεύτικο πληθωρισμό

Πίνακας 8. Μέση μηνιαία δαπάνη (αγορές, τράπεζνες τιμής, κατά θέση στην εργασία του υπαλλήλου του νοικοκυριού: ΕΟΠ 2020

Θέση στην εργασία	Αλία σε ευρώ		Ποσοστιαία μεταβολή σε σχέση με το μέσο	ΕΟΠ 2020/2019	Μεταβολή αλίας %
	Αλία σε ευρώ	%			
Σύνολο αγαστών	1.331,83	100,0		-9,9	
Μαθητικό	1.677,27	125,9	-7,6		
Αυτοαπασχολούμενοι με μισθωτικό	2.499,39	187,7	-22,5		
Αυτοαπασχολούμενοι χωρίς μισθωτικό	1.522,56	114,3	-18,0		
Οικονομικά μη ενεργός ή άνεργος	1.134,17	85,2	-9,1		

Πίνακας 14. Μέση μηνιαία δαπάνη (αγορές) για αγαθά και υπηρεσίες: ΕΟΠ 2010

Αγαθά και υπηρεσίες	Με μηνιαίο πληθωρισμό		Με μηνιαίο πληθωρισμό		Αριθμός μη φτωχών νοικοκυριών
	Αλία σε ευρώ	%	Αλία σε ευρώ	%	
Σύνολο	1.268,83	100,0	420,93	33,2	32,3
Είδη διατροφής	213,62	17,0	136,73	33,1	83,0
Οικονομικατάξι κατά και κανονικά	43,33	3,4	13,80	3,4	37,8
Είδη ένδυσης και υπόδησης	92,43	7,3	15,96	3,8	18,9
Υπόδηση	153,19	12,1	78,93	18,9	97,5
Διαρκή αγαθά οικιακής χρήσης	88,65	7,0	19,44	4,7	27,9
Υγεία	81,31	6,4	36,74	8,7	44,0
Μεταφορές	173,03	13,7	26,69	6,3	14,8
Επικοινωνία	49,21	3,9	20,27	5,7	47,2
Ασφάλιση και πιστώσεις	59,75	4,7	8,26	2,0	13,8
Ασφάλιση	38,78	2,9	3,74	0,9	10,2
Ενοίκιο και κοινόχρηστα	137,84	10,9	26,27	6,2	18,3
Διάφορα αγαθά και υπηρεσίες	137,24	10,8	24,60	6,0	17,9

Πίνακας 18. Μέση μηνιαία εισοδηματική δαπάνη (αγορές, τράπεζνες τιμής) για αγαθά και υπηρεσίες κατά κατηγορία κλάσης (ήμισης) μη φτωχών: ΕΟΠ 2020

Αγαθά και υπηρεσίες	Θνητός κλάσης/κλάσης		Με φτωχών κλάσης/κλάσης		Θνητός μη φτωχών %
	Αλία	%	Αλία	%	
Σύνολο	304,13	100,0	877,12	100,0	34,7
Είδη διατροφής και με οικονομικατάξι κατά και κανονικά	109,27	35,9	194,74	22,2	56,1
Οικονομικατάξι κατά και κανονικά	9,13	3,0	35,34	4,0	25,8
Είδη ένδυσης και υπόδησης	8,42	2,8	40,55	4,6	20,8
Υπόδηση	18,07	22,7	140,75	16,0	40,0
Διαρκή αγαθά οικιακής χρήσης	12,21	4,0	39,26	4,5	31,1
Υγεία	22,56	7,4	72,89	8,3	31,0
Μεταφορές	16,19	5,3	105,90	12,1	35,3
Επικοινωνία	23,17	7,0	38,19	4,5	54,5
Ασφάλιση και πιστώσεις	4,27	1,4	31,97	3,6	33,4
Εκπαίδευση	3,43	1,1	26,96	3,1	32,7
Ενοίκιο και κοινόχρηστα	12,72	4,2	70,59	8,0	18,0
Διάφορα αγαθά και υπηρεσίες	15,58	5,1	78,95	9,0	31,7

3.702,69 ευρώ, με επικεφαλής αυτοαπασχολούμενο χωρίς μισθωτικό στα 2.423,57 ευρώ και με επικεφαλής μη οικονομικά ενεργό ή άνεργο στα 1.499,49 ευρώ. Και στην ΕΟΠ του 2010 ΕΛΣΤΑΤ σκόπιμα δεν αναφέρει πόσα είναι τα νοικοκυριά στις τέσσερις κατηγορίες, ενώ έχει τα πλήρη στοιχεία μετά την ολοκλήρωση της έρευνας.

Στεκόμαστε πάλι μόνο στον πρώτο και τον τέταρτο τύπο νοικοκυριών. Για να μην επαναλαμβάνουμε όσα αναφέραμε παραπάνω για το 2020, σημειώνουμε ότι ο κατώτατος μισθός το 2009 και το 2010 ήταν 751 ευρώ μεικτά και η ΕΛΣΤΑΤ «βρήκε» ότι το 2010 τα νοικοκυριά με επικεφαλής μισθωτό δαπανούσαν για τις 12 ομάδες αγαθών και υπηρεσιών 2.251,97 ευρώ το μήνα και τα νοικοκυριά με επικεφαλής άνεργο δαπανούσαν 1.498,49 ευρώ το μήνα!

Από τον Πίνακα 16 της ΕΟΠ του 2010 και τον Πίνακα 18 της ΕΟΠ του 2020 πιστοποιείται ότι η ΕΛΣΤΑΤ έχει στοιχεία για τα καταναλωτικά πρότυπα των φτωχών και μη φτωχών νοικοκυριών (σύμφωνα με τα δικά της κριτήρια), που οι δαπάνες τους είναι πολύ μικρότερες από αυτές των τεσσάρων τύπων νοικοκυριών που αναφέρει. Άρα, έχει και καταναλωτικά πρότυπα με βάση την ταξική σύνθεση του ελληνικού πληθυσμού.

Όπως βλέπουμε, το 2010 οι δαπάνες των φτωχών νοικοκυριών για την αγορά των 12 ομάδων αγαθών και υπηρεσιών ήταν 12,25 ευρώ και τα φτωχά νοικοκυριά 304,13 ευρώ και για τα μη φτωχά 877,12 ευρώ.

Πίνακας 7. Μέση μηνιαία δαπάνη (αγορές) κατά θέση στην εργασία του υπαλλήλου: ΕΟΠ 2010 και 2020

Θέση στην εργασία	ΕΟΠ 2010		ΕΟΠ 2020		Μεταβολή %
	Αλία σε ευρώ	%	Αλία σε ευρώ	%	
Σύνολο αγαστών	1.896,42	100,0	2.066,19	-4,3	
Μαθητικό	2.291,87	2.429,87	-7,3		
Αυτοαπασχολούμενοι με μισθωτικό	3.702,69	3.953,87	-4,2		
Αυτοαπασχολούμενοι χωρίς μισθωτικό	2.423,87	2.913,90	-9,6		
Οικονομικά μη ενεργός ή άνεργος	1.498,49	1.542,90	-2,8		

Ερευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών 2010

Σύμφωνα με τον Πίνακα 7 της ΕΟΠ του 2010, η μέση δαπάνη των νοικοκυριών σε τρέχουσες τιμές ήταν 1.956,42 ευρώ. Η μέση δαπάνη των νοικοκυριών με επικεφαλής μισθωτό ορίζεται στα 2.251,97 ευρώ, με επικεφαλής αυτοαπασχολούμενο με μισθωτούς στα

τον πληθωρισμό.

Όπως αναφέραμε παραπάνω, στην Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών, που από το 2008

γίνεται κάθε χρόνο και τα αποτελέσματά της δημοσιεύονται τον Σεπτέμβριο του επόμενου χρόνου, εξετάζονται οι αγορές 12 ομάδων αγαθών και υπηρεσιών (εμπορεύματα). Από την 1η ομάδα (που είχε 9 υποομάδες) πήραμε τις 7 υποομάδες για κάθε Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών.

Όσον αφορά τις υποομάδες, πήραμε τις: 0111-ψωμί και δημητριακά, 0112-κρέατα γενικά, 0113-ψάρια γενικά, 0114-γαλακτοκομικά και αυγά, 0115-έλαια και λίπη (απ' αυτή την υποομάδα πήραμε μόνο το ελαιόλαδο), 0116-φρούτα γενικά και 0117-λαχανικά γενικά.

Όσον αφορά τις Έρευνες Οικογενειακών Προϋπολογισμών, πήραμε των ετών 2010, 2013, 2016, 2020 και 2021 (η ΕΟΠ του 2022 θα δημοσιευτεί τον Σεπτέμβριο του 2023).

Με βάση αυτές τις υποομάδες και τις Έρευνες Οικογενειακών Προϋπολογισμών φτιάξαμε τον Πίνακα 1, τα δεδομένα του οποίου θα σχολιάσουμε.

Ψωμί και δημητριακά. Το 2010 αγοράστηκαν 11,32 κιλά ψωμί και είδη αρτοποιίας, το 2013 10,89, το 2016 9,29, το 2020 8,76 και το 2021 8,59 κιλά. Ως γνωστόν, υπάρχουν πολλά είδη αρτοποιίας που μπορεί κάποιος να αγοράσει. Τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς της πόλης και του χωριού αγοράζουν περισσότερο ψωμί και λιγότερο άλλα είδη αρτοποιίας, ενώ τα υπόλοιπα νοικοκυριά καταναλώνουν λιγότερο ψωμί και περισσότερο άλλα είδη αρτοποιίας.

Αν υποθέσουμε ότι όλη η δαπάνη διατίθεται για ψωμί και διαιρέσουμε τα 11.320 γραμμάρια με το 30 (υποθέτουμε ότι οι ημέρες του μήνα είναι 30), βγαίνει ότι ένα νοικοκυριό καταναλώνει 377 γραμμάρια ψωμιού την ημέρα. Αν υποθέσουμε ότι το νοικοκυριό αγοράζει και άλλα είδη αρτοποιίας (όπως συμβαίνει στη ζωή), τότε το ψωμί που καταναλώνει το νοικοκυριό θα είναι λιγότερο από 377 γραμμάρια την ημέρα. Αν μάλιστα πάμε στο 2021, που σύμφωνα με την Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών αγοράστηκαν 8.590 γραμμάρια ψωμιού και άλλων ειδών αρτοποιίας, το ψωμί θα είναι σημαντικά λιγότερο από 377 γραμμάρια την ημέρα.

Υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, ότι τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς του χωριού και της πόλης, ιδιαίτερα σε περιόδους βαθιάς και ολδύλευρης κρίσης του καπιταλισμού, καταναλώνουν σημαντικά περισσότερο ψωμί από 377 γραμμάρια την ημέρα;

Κρέατα γενικά. Το 2010 αγοράστηκαν 11,72 κιλά, το 2013 10,41 κιλά, το 2016 10,06 κιλά, το 2020 10,54 κιλά και το 2021 10,56 κιλά. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς του

χωριού και της πόλης καταναλώνουν αυτές τις ποσότητες ανά μήνα.

Ψάρια γενικά. Για τα ψάρια που εμφανίζονται στον Πίνακα από 3,39 μέχρι 2,9 κιλά το μήνα, τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς του χωριού και της πόλης μοιράζονται να καταναλώσουν αυτή την ποσότητα, γιατί υπάρχει και φρέσκο «ψιλό» ψάρι (γαύρος, σαρδέλα) και κατεψυγμένα ψάρια. Το φτηνό ψάρι αντικαθιστά και το ακριβό κρέας. Φυσικά τα νοικοκυριά των άλλων καταναλωτικών προτύπων της Έρευνας Οικογενειακών Προϋπολογισμών καταναλώνουν μεγάλες ποσότητες ψαριών και μάλιστα εκλεκτών, που για την αγορά τους ξεδούδουν περισσότερο ευρώ απ' αυτά του Πίνακα.

Γαλακτοκομικά και αυγά. Τα νοικοκυριά της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς της πόλης και του χωριού καταναλώνουν μεγαλύτερες ποσότητες γάλακτος, γιαουρτιού και αυγών. Πλέον δεν ισχύει το ίδιο για τη φέτα ΠΟΠ που αυτή την περίοδο κινείται γύρω στα 12 ευρώ το κιλό και το επόμενο διάστημα θα ξεπεράσει τα 14 ευρώ.

Φρούτα γενικά. Οι τιμές των φρούτων σε όλες τις εποχές του χρόνου είναι σε τέτοια επίπεδα που δεν επιτρέπουν στα νοικοκυριά της εργατικής τάξης να καταναλώνουν τις ποσότητες που αναφέρονται στον Πίνακα. Το ίδιο ισχύει και για την υποομάδα των Λαχανικών και για το ελαιόλαδο από την υποομάδα Ελαια και λίπη, που η τιμή του εκτοξεύτηκε στα ύψη.

Επιβεβαιώνεται καθαρά, λοιπόν, και απ' αυτή την πλευρά, το συμπέρασμα που καταλήξαμε στο πρώτο άρθρο μας. Οτι η ΕΛΣΤΑΤ, διαχρονικά, με εντολή όλων των αστικών κυβερνήσεων και της ΕΕ, έχει κατασκευάσει ένα ιδεατό καταναλωτικό πρότυπο που το χρησιμοποιεί ως εργαλείο για να συρρικνώνει τον πληθωρισμό.

Συμπληρωματικό εργαλείο

Υπάρχει ένα ακόμη εξίσου σημαντικό εργαλείο που χρησιμοποιείται συμπληρωματικά στο ιδεατό καταναλωτικό πρότυπο, προκειμένου να συρρικνωθεί τεχνητά ο πληθωρισμός. Όπως αναφέραμε παραπάνω, η ΕΛΣΤΑΤ στηρίζεται στην Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών του προηγούμενου χρόνου για να χτίσει τις προϋποθέσεις διαμόρφωσης του ΓΔΤ (Γενικού Δείκτη Τιμών), στηριζόμενη όμως στο ιδεατό καταναλωτικό πρότυπο νοικοκυριού. Επειδή οι αγορές και των 12 ομάδων αγαθών και υπηρεσιών ξεπερνούν τα 1.000 ευρώ, μετατρέπονται σε ποσοστό επί τοις χιλίοις (ο/1000). Με αυτή τη λογική, πήραμε την Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών του 2021 και τις αγορές των 12 ομάδων τις μετατρέψαμε σε ποσοστό επί τοις χιλίοις (Πίνακας 2). Σε κάθε ομάδα από τις 12 δεν είναι μόνο ένα αγαθό, αλλά περισσότερα.

Το 2015 η ΕΛΣΤΑΤ δημοσίευσε στην ιστοσελίδα της έγγραφο 38 σελίδων, με τίτλο «Έρευνώμενα είδη (αγαθά και υπηρεσίες)», στο οποίο συμπεριλάβε τις υποομάδες κάθε ομάδας από τις 12. Επειδή εξετάζουμε τις 7 πρώτες

Έρευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών: Η μεγάλη απάτη

Το κράτος σαν... κοινός πορτοφολάς

Κλοπή των ασφαλισμένων με τα φάρμακα

Πόση είναι η συμμετοχή των ασφαλισμένων στη φαρμακευτική δαπάνη; Μην βιαστείτε να απαντήσετε «είναι 25%», γιατί θα κάνετε λάθος. Την ίδια απορία είχε και η πρόεδρος του Ειδικού Δικαστηρίου που δικάζει τους Παπαγγελόπουλο-Τουλουπάκη και ρώτησε τους Ανδρέα Λοβέρδο και Ανδρέα Ξανθό (πρώην υπουργούς Υγείας του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ, αντίστοιχα), αν για κάποιο χρονικό διάστημα η συμμετοχή του ασφαλισμένου στην αγορά των φαρμάκων ξεπεράσει το 25%.

Και οι δύο απάντησαν αρνητικά, χωρίς να κοκκινίσουν από ντροπή για το ασύστολο ψέμα που είπαν. Η συμμετοχή των ασφαλισμένων στη φαρμακευτική δαπάνη είναι σημαντικά μεγαλύτερη του 25%. Πάνω σ' αυτό το θέμα κάνουμε έρευνα που θα παρουσιάσουμε το επόμενο διάστημα. Σήμερα δίνουμε μια μικρή πρόγευση.

Αν απευθυνθείτε σε οποιοδήποτε φαρμακείο και ρωτήσετε τον υπεύθυνο, αν εξακολουθεί να ισχύει η διάταξη για 25% συμμετοχή του ασφαλισμένου στην αγορά των φαρμάκων, θα σας απαντήσει ότι δεν ισχύει, μετά την καθιέρωση της τιμής αναφοράς που διαφέρει από τη λιανική τιμή του φαρμάκου, με αποτέλεσμα η συμμετοχή του ασφαλισμένου να εκτινάσσεται σε ποσοστά πολύ πάνω από το 25% (ανάλογα με τη διαφορά της λιανικής τιμής από την τιμή αναφοράς).

Μάλιστα, ο φαρμακοποιός θα σας πωσει δε γνωρίζει εκ των προτέρων σε τι ποσοστό διαμορφώνεται η συμμετοχή του ασφαλισμένου, αλλά το μαθαίνει μόνο όταν εκτελεί τη συναγή.

Ας δούμε μια πρόσφατη πραγματική συναγή (έχουμε οβήσει τα προσωπικά δεδομένα ασθενούς, γιατρού και φαρμακοποιού):

Από το 2015 η ΕΛΣΤΑΤ δημοσιεύει κάθε μήνα (πιο πρόσφατος ο Νοέμβριος του 2022) Πίνακα με τίτλο: «Μηνιαίοι υποδείκτες ομάδων, υποομάδων ΓΔΤ». Μελετώντας προσεκτικά αυτούς τους Πίνακες για την οκταετία 2015-2022 (96 Πίνακες συνολικά) διαπιστώσαμε ότι:

Πρώτο, και στους 96 Πίνακες τα αγαθά και υπηρεσίες σε κάθε υποομάδα είναι τα ίδια (στο τέλος δημοσιεύουμε ενδεικτικά τους Πίνακες για το 2015 και το 2022, το τμήμα τους που περιλαμβάνει τις 7 υποομάδες).

Δεύτερο, στην 1η υποομάδα τα είδη είναι 8, στην 2η 8, στην 3η 6, στην 4η 7, στην 5η 4, στην 6η 3 και στην 7η 5. Σύνολο ειδών μόλις 41, ήτοι το 22,16% των 185 συνολικά ειδών που συμπεριλαμβάνονται στο 38σελίδο έγγραφο της ΕΛΣΤΑΤ το 2015.

Τρίτο, στους 12 Πίνακες κάθε χρόνο δημοσιεύονται οι σταθμισμένοι συντελεστές όχι μόνο των «επικεφαλής» ειδών των 12 ομάδων, αλλά και των ειδών των υποομάδων, που είναι οι ίδιοι και των 12 μήνες. Η ΕΛΣΤΑΤ, στις Έρευνες Οικογενειακών Προϋπολογισμών αναφέρει μόνο τους συντελεστές των «επικεφαλής» των 12 ομάδων, με τους οποίους γνωστοποιείται το ύψος της αγοράς (π.χ. της ομάδας «Κρέατα γενικά»). Δηλαδή, στις Έρευνες Οικογενειακών Προϋπολογισμών δεν αναφέρονται οι αγορές των ειδών των υποομάδων. Αυτό το γνωρίζουν η Διοίκηση και οι υπηρεσιακοί παράγοντες της ΕΛΣΤΑΤ που ασχολούνται με την διαμόρφωση του ΓΔΤ (Γενικού Δείκτη Τιμών) και το ποσοστό.

Γίνεται φανερό, λοιπόν, ότι η ΕΛΣΤΑΤ, ενώ έχει και καταναλωτικό πρότυπο των νοικοκυριών της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς του χωριού και της πόλης, με άνωθεν εντολή επιλέγει την κατασκευή ενός ιδεατού καταναλωτικού προτύπου νοικοκυριού, προκειμένου να παρουσιάσει σαν πραγματικό έναν συρρικνωμένο πληθωρισμό.

Ο ασφαλισμένος αγόρασε δυο φάρμακα που του έγραψε ο γιατρός, των οποίων η τιμή αναφοράς είναι 19,02 ευρώ. Η λιανική τιμή τους, όμως, είναι 28,76 ευρώ. Ο ασφαλισμένος πλήρωσε τη συμμετοχή 25% επί της τιμής αναφοράς, που είναι (19,02 Χ 25%) = 4,76 ευρώ, συν τη διαφορά ανάμεσα στη λιανική τιμή και την τιμή αναφοράς, που είναι (28,76 - 19,02 =) 9,74 ευρώ.

Όπως με μεγάλα και έντονα γράμματα αναγράφεται στη συναγή, ο ασφαλισμένος πλήρωσε 15,50 ευρώ, ενώ το Ταμείο πληρώνει 13,26 ευρώ. Ο ασφαλισμένος πληρώνει περισσότερο από το Ταμείο! Για την ακρίβεια, ο ασφαλισμένος πλήρωσε το 53,9% της δαπάνης για τα φάρμακα που του έγραψε ο γιατρός και το Ταμείο πλήρωσε το 46,1%! (Ο ασφαλισμένος πληρώνει και 1 ευρώ για την εκτέλεση της συναγής).

Νομίζουμε ότι δε χρειάζεται περαιτέρω σχόλια. Μιλάμε για κανονική κλοπή. Το κράτος, σαν κοινός πορτοφολάς, αρπάζει λεφτά από την τσέπη των ασφαλισμένων, που αναγκάζονται να τα πληρώσουν, γιατί με την υγεία μας δεν παίζουμε.

Πρόσφατη απόφαση για την πώληση των φαρμάκων αναφέρει ρητά (άρθρο 5): «Σταν επιλέγεται φάρμακο με λιανική τιμή υψηλότερη από την τιμή αποζημίωσης, όπως έχει προκύψει από τον ως άνω υπολογισμό του άρθρου 4, τότε ο ασθενής καλύπτει εκτός από την προβλεπόμενη θεσμοθετημένη συμμετοχή, το σύνολο της διαφοράς μεταξύ της τιμής αποζημίωσης και της λιανικής τιμής του φαρμάκου» (η έμφραση δική μας).

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Η ιδιωτικοποίηση δολοφονεί

Προτού συμπληρωθεί μήνας από το έγκλημα στα Τέμπη, έγινε σαφής ο πυρήνας της κυβερνητικής προπαγάνδας, που τον διατύπωσε ο Μητσοτάκης από την πρώτη κιόλας μέρα, επιστρέφοντας από τον τόπο του εγκλήματος: «τραγικό ανθρώπινο λάθος». Αμέσως υποδείχτηκε ως ένοχος ο σταθμάρχης υπηρεσίας της Λάρισας. Μετά άρχισαν οι προσθήκες. Φταίει και ο (νεκρός) μηχανοδηγός. Φταίει και οι άλλοι δύο σταθμάρχες. Φταίει και ο επιθεωρητής.

Ο στόχος ήταν να εγκλωβιστεί η συζήτηση στις λεπτομέρειες και ν' αρχίσουν οι τηλεδίκες. Με ηχητικά, που διανέμονται με το σταγονόμετρο, χωρίς ποτέ να έχει διαρρεύσει ολόκληρο το ηχητικό των επικοινωνιών. Και με κοπτοραπτική. Την ανάλυσή τους αναλαμβάνουν δυο-τρεις άνθρωποι που έχουν σχέση με το σιδηρόδρομο, αλλά είναι προφανές ότι υπηρετούν τη γραμμή της κυβέρνησης (δεν εννοούμε τον πρόεδρο των μηχανοδηγών). Κάποιες από τις «αναλύσεις» τους είναι εμφανώς γκεμπελιστικές. Όπως, για παράδειγμα, όταν αναρωτιέται κάποιος από αυτούς τους ειδήμονες σε διατεταγμένη υπηρεσία, «γιατί δεν έκανε μια ερώτηση ο μηχανοδηγός της επιβατικής αμαξοστοιχίας, όταν είδε ότι ο σταθμάρχης τον έβαλε στη γραμμή καθόδου»; Ο μηχανοδηγός δεν ζει για ν' απαντήσει, όμως μυαλό έχουμε. Πώς έφτασε η επιβατική αμαξοστοιχία από το Παλαιοφάρσαλο

μέχρι τη Λάρισα; Ακολουθώντας τη γραμμή καθόδου. Ανάποδα μπήκε στο σταθμό της Λάρισας. Γιατί να απορήσει όταν ο σταθμάρχης του είπε να περάσει τον κόκκινο σηματοδότη μέχρι το σταθμό των Νέων Πόρων και διαπίστωσε ότι τον στέλνει και πάλι από τη γραμμή καθόδου; Όλα γίνονται για ν' αρχίσει να φωνάζει ο εξυπνάκις στο καφε-νείο: «Εντάξει, δεν υπήρχαν σύγχρονα συστήματα ελέγχου, αλλά μην μου πείτε ότι θα γινόταν το δυστύχημα αν ο μαλάκας δεν ξεχνούσε να γυρίσει το κλειδί κι αν οι άλλοι μαλάκες δεν τον άφηναν μόνο του κι αν ο μηχανοδηγός -θεός σωθές- τον δεν βαριόταν να κάνει μια ερώτηση».

Καθόλου τυχαία, ο Μητσοτάκης, στην τρίτη τηλεοπτική εμφάνισή του μετά το έγκλημα, στην ομιλία του στο σόου του υπουργικού συμβουλίου με τους τεθλιμμένους υπουργούς-γλάστρες, εμπλούτισε το λόγο του με αναφορές σε «εργατοπατέρες», «συντεχνίες», «πολλές "νησίδες" της καθυστέρησης που αντιστέκονται» και «σκοτεινό κράτος του αναχρονισμού», που «παραμένει βαθύ, γιατί έχει δομηθεί επί δεκαετίες πάνω σε κατεστημένες νοοτροπίες, πάνω σε συστημικές αδράνειες, σε μικροπολιτικά τερτίπια και δυστυχώς σε ανεύθυνες συμπεριφορές». Εδείξε με το δάχτυλο προς τη μεριά της εργασίας και όχι προς την πλευρά της πολιτικής εξουσίας και του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Πρέπει, λοιπόν, να διαλύσουμε τον πυρήνα της

κυβερνητικής προπαγάνδας. Να μην εμπλακούμε σε συζητήσεις για σταθμάρχες, μηχανοδηγούς και επιθεωρητές, αλλά να καταδείξουμε το σύστημα που μετατρέπει σε μαζικό έγκλημα κάθε εργασιακό λάθος. Δεν προσπαθούμε να υπερασπιστούμε τον σταθμάρχη (το βαθμό της ευθύνης του δεν μπορούμε να τον γνωρίζουμε), όμως δεν μπορούμε να δεχτούμε να μας τον πετούν για να τον λιθοβολήσουμε και τις πρώτες λίθους να τις πετούν προκλητικά οι πραγματικοί ένοχοι. Δεν μπορούμε να δεχτούμε πως εν έτει 2023 ο κάθε σταθμάρχης είναι ένας μικρός θεός που αποφασίζει για τη ζωή εκατοντάδων ανθρώπων. Οποιος μπαίνει στο τρένο για να ταξιδέψει και όποιος εργάζεται στα τρένα δεν πάει σε πόλεμο, για ν' αποφασίζει ο σταθμάρχης-στρατηγός αν θα ζήσει ή θα πεθάνει.

Αν δεχτούμε αυτήν τη λογική, τότε εγκληματίες είναι αυτοί που έχουν δώσει τέτοιες εξουσίες σ' ένα σταθμάρχη. Εφόσον το σύστημα δουλεύει «χειροκίνητα», σε κάθε πόστο, σε κάθε βάρδια έπρεπε να είναι δύο σταθμάρχες, για να υπάρχει ένας στοιχειώδης έλεγχος προς αποφυγή χοντρού λάθους. Ηρθαν μετά οι Μητσοτάκης και Γεραπετρίτης και ανακοίνωσαν ότι θα βάλουν δυο σταθμάρχες σε κάθε βάρδια για να υπάρχει αμοιβαίος έλεγχος. Τόσο απλά! Και γιατί δεν το έκαναν τόσα χρόνια που κυβερνούν; [Το ερώτημα αφορά και τις προηγούμενες κυβερνήσεις]. Κι ενώ παραδέχονται

ωμά ότι έπρεπε να υπάρχουν δυο σταθμάρχες σε κάθε βάρδια, δεν είδαμε την ανακρίτρια να τους καλεί ως υπόπτους. Είμαστε σίγουροι πως ούτε ο εφέτης ειδικός ανακριτής θα τους καλέσει. Το πολύ να φτάσει μέχρι τους διοικούντες του ΟΣΕ. Γιατί περίμεναν τη μαζική δολοφονία τώσων δεκάδων ανθρώπων για ν' αποφασίσουν να βάλουν δυο σταθμάρχες; Γιατί οι ανάγκες της ιδιωτικοποίησης απαιτούσαν να μειωθεί το προσωπικό. Η ασφάλεια δεν μετράει. Θεωρείται, γενικώς, αντιπαραγωγική.

Η ιδιωτικοποίηση δεν είναι μόνο αλλαγή ιδιοκτησίας μιας κρατικής επιχείρησης που περνά στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα. Ιδωτικοποίηση μπορεί να υπάρξει και χωρίς αλλαγή ιδιοκτησίας. Με την εφαρμογή σκληρών ιδιωτικοκαπιταλιστικών μεθόδων διοίκησης και διαχείρισης σε επιχειρήσεις που από τη φύση τους (Κοινή Ωφέλεια τις ονόμαζαν άλλοτε) χρειάζονται εξειδικευμένη εργασία και αυξημένα μέτρα ασφάλειας, που γενικά θεωρούνται αντιπαραγωγικά.

Η ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ δεν ξεκίνησε το 2017, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ ξεπούλησε την ΤΡΑΙΝΟΣΕ στη Ferrovie dello Stato Italiana. Ξεκίνησε το 2008-9, με τον Χατζηδάκη ν' αρχίζει να κόβει τον ΟΣΕ σε φέτες, και κορυφώθηκε το 2010 με το «σχέδιο Ρέππα», όταν συνεχίστηκε η κατάτμηση και εκδιώχτηκαν με τη μία περίπου 2.400 εργαζόμενοι και εργαζόμενοι από τον ΟΣΕ από τους περίπου 6.000 που εργαζόνταν (το 40%)!

Στα δεκατρία χρόνια που μεσολάβησαν από τότε, το προσωπικό μειώθηκε ακόμη περισσότερο, διότι υπήρχαν συνταξιοδοτήσεις και καθόλου

Η διαχείριση της πανδημίας του κοροναϊού από την κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι ένα διπλό έγκλημα σε βάρος της υγείας του λαού.

Η χώρα μας, που δεν είχε χτυπηθεί σκληρά από το πρώτο κύμα της πανδημίας, για συγκυριακούς λόγους (οι απευθείας πτήσεις από την Κίνα ήταν ελάχιστες), ακολούθησε τις άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και επέβαλε περιοριστικά μέτρα (λοκντάουν), με απαγόρευση κυκλοφορίας και μετακίνησης πολιτών, κλείσιμο λιανεμπορίου και σχολείων. Εξάιρεση αποτέλεσαν οι χώροι εργασίας των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, που συνέχισαν απρόσκοπτα τη λειτουργία τους, χωρίς να λαμβάνονται ούτε τα στοιχειώδη μέτρα, για να μην θιγούν τα κέρδη των καπιταλιστών. Μαζί με τα μέσα μαζικής μεταφοράς λειτούργησαν ως μεγάλα εκκολλητήρια και υπερμεταδότες του κοροναϊού.

Ο ελληνικός λαός, λόγω φόβου για το θανατηφόρο ιό, τήρησε το μισο-λοκντάουν, με αποτέλεσμα οι σκληροί δείκτες της πανδημίας (θάνατοι και διασωληνώσεις στις ΜΕΘ) να παραμείνουν χαμηλά. Κάτω από την πίεση των καπιταλιστών (ιδιαίτερα αυτών του τουρισμού), η κυβέρνηση άλλαξε πολιτική και με πρόσχημα τον περιορισμό των σκληρών δεικτών της πανδημίας ανακοίνωσε στις 28 Απριλίου του 2020 τη σταδιακή αποκλιμάκωση των μέτρων μέχρι την κατάργησή τους. Η χώρα προετοιμάστηκε για το άνοιγμα της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού, το οποίο ανακοινώθηκε με δήλωση του Μητσοτάκη ότι «ο ελληνικός τουρισμός επέστρεψε», με φόντο το ηλιοβασιλέμα στη Σαντορίνη.

Το πρώτο κύμα της πανδημίας έληξε με τις μικρές συνέπειες για τον ελληνικό λαό, όμως η απόφαση ανοίγματος του τουρισμού σηματοδότησε την έναρξη της καθαρά εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Όσοι υποστήριζαν ότι η άρση του λοκντάουν, προκειμένου να ανοίξει η τουριστική περίοδος, θα ήταν καταστρεφική, επιβεβαιώθηκαν, καθώς τα δεδομένα άλλαξαν δραματικά. Η χώρα μας, από τα ελάχιστα κρούσματα που είχε στην πρώτη φάση, αναδείχτηκε σταδιακά σε πρωταθλήτρια στους θανάτους.

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΟΝΑΪΟΥ

Διπλό έγκλημα της κυβέρνησης σε βάρος της υγείας του λαού

Διάλυση του ΕΣΥ υπέρ της ιδιωτικής υγείας και εγκληματική διαχείριση της πανδημίας για να διασφαλιστούν τα κέρδη των καπιταλιστών

Παρά τις συνεχείς εκκλήσεις των υγειονομικών για ενίσχυση του ΕΣΥ, με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, εξασφάλιση των αναγκών μέσω ατομικής προστασίας, αγορά αναπνευστήρων και δημιουργία νέων ΜΕΘ και επίταξη των ιδιωτικών μαγαζιών Υγείας, η κυβέρνηση αδιαφόρησε, συνέχισε τη διαχρονική διάλυση του ΕΣΥ και προώθησε τα σχέδιά της για ιδιωτικοποίηση της υγείας. Το αποτέλεσμα ήταν να μετατραπεί η χώρα σε ξέφραγο αμπέλι της πανδημίας, με τεράστια διασπορά του ιού.

Το άνοιγμα του τουρισμού το 2020 σηματοδότησε την αρχή του δεύτερου κύματος της πανδημίας. Τα κρούσματα αυξάνονταν συνεχώς και έκαναν αναγκαία την επιβολή περιοριστικών μέτρων. Η κυβέρνηση, για να μη διαταράξει την τουριστική περίοδο, προσπαθούσε με ψέματα για τους δείκτες της πανδημίας και με ημίμετρα να διαχειριστεί τις συνέπειες της πολιτικής της.

Η νέα σχολική χρονιά ξεκίνησε κανονικά, με μοναδική «προστασία» τη χρήση μάσκας και τις διαφορετικές ώρες διαλειμμάτων. Η διασπορά του ιού και τα κρούσματα αυξάνονταν μέρα με τη μέρα, όμως η κυβέρνηση, για να μη δημιουργήσει προβλήματα στην καπιταλιστική κερδοφορία, αρκέστηκε σε ημίμετρα στην Αττική. Ταυτόχρονα, πιστή στην εγκληματική της πολιτική, παρακολούθησε την κατάσταση στα νοσοκομεία χωρίς να κάνει το παραμικρό για να ενισχύσει το ΕΣΥ.

Από το τέλος Σεπτεμβρίου του 2020 οι δείκτες του δεύτερου κύματος μπήκαν στο «κόκκινο», αλλά η κυβέρνηση καθυστέρησε ένα μήνα για να πάρει τα πρώ-

τα μέτρα, που και πάλι ήταν ημίμετρα. Η κατάσταση στη βόρεια Ελλάδα ήταν τραγική. Η κυβέρνηση βρισκόταν σε πανικό και υπό το βάρος της δραματικής επιδείνωσης, αποφάσισε πανελλαδικό μισο-λοκντάουν από τις 7 Νοέμβρη του 2020. Όμως, εκατοντάδες άνθρωποι πέθαιναν αβοήθητοι, παρά τις ηρωικές προσπάθειες νοσηλευτών και γιατρών, διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ, σε κοινούς θαλάμους και διαδρόμους. Τα «πετωμένα» ΜΜΕ προσπαθούσαν να μεταφέρουν ένα κλίμα αισιοδοξίας, χωρίς όμως να το καταφέρουν, αφού η πραγματικότητα ήταν τραγική.

Παρά την τραγική κατάσταση, η κυβέρνηση, υπό την πίεση των καπιταλιστών ενόψει της εορταστικής περιόδου, αποφάσισε ότι το δεύτερο κύμα της πανδημίας έχει φτάσει στο τέλος του! Χαλάρωσε τα περιοριστικά μέτρα.

Ο εμβολιαστικός σχεδιασμός της κυβέρνησης των α(χ)ρίστων ήταν εξίσου άθλιος. Ενώ τα εμβόλια ήταν λίγα και χρειάζονταν χρόνος για να υπάρξει η αναγκαία εμβολιαστική κάλυψη, ενώ στις μεγάλες ηλικίες η κάλυψη ήταν ελάχιστη, αυτοί έδιναν ψεύτικα ποσοστά κάλυψης. Ο λόγος; Να ξαναοίξουν και πάλι τον τουρισμό, ενώ η εμβολιαστική κάλυψη ήταν πολύ χαμηλή και απαιτούνταν να ισχύσουν παράλληλα και περιοριστικά μέτρα. Χώρα που με την άθλια διαχείριση του εμβόλιου της AstraZeneca ενίσχυαν τις «ψεκασμένες» θεωρίες των κάθε είδους αντιεμβολιαστών και έσπρωχναν ανθρώπους του λαού στην αγκαλιά του αντιεπιστημονικού σκοταδισμού.

Με τα ψέματα και τα συνεχή «ήξεις-

αφίξεις» κατάφεραν να χαντακώσουν και την τόσο ζωτική για τη δημόσια υγεία εκστρατεία του εμβολιασμού. Στο τέλος, αφού χαντάκωσαν και τον εμβολιασμό και ενώ η «επάνοδος στην κανονικότητα» οδήγησε στο θανατηφόρο τέταρτο κύμα της πανδημίας, στις αρχές του 2022 κατέφυγαν με κυνισμό και ωμότητα στην επιλογή της «ανοσίας της αγέλης», που σε συνδυασμό με το οικτρό ποσοστό εμβολιασμού οδήγησε στο άκρως θανατηφόρο πέμπτο κύμα της πανδημίας.

Η αναμενόμενη κυβερνητική ανακοίνωση για τη λήξη του τρίτου κύματος της πανδημίας έγινε στις 13 Μάη του 2021, ενώ εκατοντάδες ασθενείς ήταν διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ. Ο υπουργός Τουρισμού, Θεοχάρης, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι, ανακοίνωσε την έναρξη της τουριστικής περιόδου με το σλόγκαν «Ανοίγουμε πανιά» και φόντο το ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο. Το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο: ραγδαία επιδείνωση της κατάστασης και ένα τέταρτο κύμα της πανδημίας. Καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού οι σκληροί δείκτες αυξάνονται θεαματικά, με την κυβέρνηση να αδιαφορεί για να μην πλήξει την τουριστική «βιομηχανία».

Για να δείξει ότι όλα πάνε καλά αποφάσισε τον Σεπτέμβρη να ανοίξει τα σχολεία με «υγειονομικά» πρωτόκολλα, να επιτρέψει τη διεξαγωγή των αθλητικών δραστηριοτήτων και να κάνει υποχρεωτική τη διά ζώσης λειτουργία των ΑΕΙ. Οι συνέπειες της εγκληματικής πολιτικής ήταν οδυνηρές. Η χώρα μας, με αναγωγή κρουσμάτων και θανάτων σε σχέση με τον πληθυσμό της, κατέκτησε στις αρχές του Νοέμβρη 2021 μια μακά-

βρια πρωτιά, έχοντας τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών στην Ευρώπη.

Είχαμε μπει ήδη στο πέμπτο κύμα της πανδημίας, κολλητό με το τέταρτο. Στα σχολεία και στα Πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς τα κρούσματα αυξάνονταν συνεχώς, τα νοσοκομεία αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στο μεγάλο αριθμό των ασθενών, εκατοντάδες ήταν και πάλι αυτοί που νοσηλεύονταν εκτός ΜΕΘ, καθημερινά θρηνούσαμε δεκάδες νεκρούς.

Τις τελευταίες μέρες του Φλεβάρη 2022, τα κυβερνητικά «παπαγαλάκια», χωρίς ντροπή, άρχισαν να μιλούν για «αποσυμπίεση» και ύφεση της πανδημίας παρά το γεγονός ότι ο ημερήσιος μέσος όρος των νεκρών κυμαινόταν μεταξύ 50 και 60. Η κυβέρνηση καταργεί τα τελευταία περιοριστικά μέτρα και τα «παπαγαλάκια» της καλούν τη νεολαία και το λαό να ξεφαντώσουν στο καρναβάλι. Οι «ενσωματωμένοι» ειδικοί μιλούν για αποκλιμάκωση της πανδημίας και είσοδο στην εποχή της ενδημικής μορφής του ιού, όμως οι σκληροί δείκτες και ο ημερήσιος μέσος όρος των νεκρών παραμένουν υψηλοί μέχρι τα μέσα Μάη του 2022.

Το καλοκαίρι του 2022 ήρθε το έκτο κύμα της πανδημίας. Ο δημοσιογραφικός εσμός και οι ενσωματωμένοι λοιμωξιολόγοι φόρτωσαν τις κυβερνητικές ευθύνες στους νέους που «δεν προσέχουν». Με δυο νέους νόμους η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων κατάφερε να αφήσει στην τύχη του το δημόσιο σύστημα Υγείας, να καταργήσει την αποκλειστική απασχόληση των νοσοκομειακών γιατρών, να μετατρέψει τα κρατικά νοσοκομεία σε ιδιωτικές κλινικές με απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή, να δώσει στους νοσοκομειακούς γιατρούς το δικαίωμα να δουλεύουν και στον ιδιωτικό τομέα και να μπάσει τους ιδιώτες γιατρούς στα πόστα των Συντονιστών Διευθυντών (για να κάνουν κουμάντο στις κλινικές και τα τμήματα των νοσοκομείων του ΕΣΥ). Και όλα αυτά ενώ είναι σε εξέλιξη, πίσω από τα φώτα της δημοσιότητας, το έβδομο κύμα της πανδημίας και οι νεκροί από την αρχή της πανδημίας πλησιάζουν τώρα τους 37.000!

προσλήψεις. Γι' αυτό έφτασαν στο σημείο να προσλαμβάνουν σταθμάρχες και κλειδούχους, κρίσιμες ειδικότητες για την ασφάλεια του σιδηρόδρομου, με μπλοκάκι. Το σιδηροδρομικό δίκτυο λειτουργούσε πολύ κάτω από το στοιχειώδες όριο ασφαλείας και ήταν προδιαγεγραμμένο ότι η «μεγάλη ζημιά» θα συνέβαινε.

Στο δίκτυο δεν λειτουργούσαν ούτε τα στοιχειώδη ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας που λειτουργούν σε κάθε σύγχρονο σιδηροδρομικό δίκτυο. Τα ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας δεν λειτουργούν από μόνα τους. Χρειάζονται ανθρώπους να τα παρακολουθούν, γιατί και σ' αυτά μπορεί να υπάρξουν αστοχίες. Απαιτείται συνεργασία ανθρώπου-μηχανής, ώστε μέσα από τον αλληλόελεγχο να εξασφαλίζεται η ασφάλεια.

Εδώ δεν είχαμε την εισαγωγή σύγχρονων ηλεκτρονικών μηχανών που εκτόπισαν εργάτες. Εδώ είχαμε πλήρη απουσία σύγχρονων ηλεκτρονικών μηχανών και ταυτόχρονα εκτόπιση εργατών από τον ΟΣΕ! Εδώ είχαμε τρένα που κυκλοφορούσαν κυριολεκτικά στα τυφλά. Και κρίσιμα πόστα (π.χ. σταθμάρχεια) να λειτουργούν με έναν μόνο άνθρωπο! Τα τρένα μάλιστα πήγαιναν με σημαντικά μεγαλύτερη ταχύτητα σε σχέση με το παρελθόν, ενώ τα δρομολόγια είχαν πυκνώσει. Για να αυξήσει τα κέρδη της η Hellenic Train, η θυγατρική της ιταλικής FSΙ. Για να τραβήξει πελατεία από τις οδικές και τις αεροπορικές μεταφορές έπρεπε να σμικρύνει το χρόνο μετάβασης και να πολλαπλασιάσει τα δρομολόγια.

Η Hellenic Train αύξησε τις ταχύτητες και πλήθυνε τα τρένα στη γραμμή, για να αυξήσει τα κέρδη της από το μεταφορικό έργο, και ο κρατικός ΟΣΕ που είναι υπεύθυνος για τις υποδομές και την ασφάλειά τους μείωσε το προσωπικό, χωρίς να έχει υπάρξει κανένας εκσυγχρονισμός του δικτύου! Αύξησαν τις ταχύτητες και την κυκλοφορία σ' ένα δίκτυο που ήταν λιγότερο ασφαλές σε σχέση με προηγούμενες περιόδους, όταν είχε χαμηλότερες ταχύτητες και μικρότερη, νομοτελεϊακά, κάποια στιγμή θα έσπαγε. Εσπασε στα Τέμπη και το σπάσιμο επέφερε ένα μαζικό έγκλημα.

Οι μηχανικοί τους δεν μπορεί να μην τους προειδοποίησαν για τους κινδύνους. Ενας μηχανικός, υπεύθυνος για τα συστήματα ασφαλείας, παραιτήθηκε πέρσι, αλλά κανένας το αυτί δεν ίδρωσε. Οι μηχανοδηγοί, αυτοί που ακολουθούν την τύχη των επιβατών (στα Τέμπη σκοτώθηκαν και οι δύο μηχανοδηγοί, στο Αδενδρο ο ένας), προειδοποίησαν ακόμη και με εξώδικο. Τους απάντησε ο ΟΣΕ με εξώδικο ότι είναι... συκοφάντες! Τα ίδια έλεγε και ο Καραμανλής ο μικρός στη Βουλή, δέκα μέρες πριν από το έγκλημά!

Παιδεία με κριτήρια κόστους-οφέλους

Οδοστρωτήρας υπήρξε και για την Παιδεία η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Κριτήριο για τις «μεταρρυθμίσεις», που επέβαλε και γι' αυτές που ετοιμάζει, δεν αποτελεί η στήριξη του μορφωτικού αγαθού της Παιδείας, αλλά η ενίσχυση της ιδιωτικο-οικονομικής λειτουργίας σε όλα τα επίπεδα, η παράδοση της δημόσιας εκπαίδευσης στους αετονύχηδες του κεφαλαίου, που μπορούν πλέον με μεγαλύτερη ευκολία να πραγματοποιήσουν εκπαιδευτικές μπίζνες και η αύξηση των ταξικών φραγμών, ώστε τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να χάσουν από νωρίς κάθε ελπίδα για την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο.

Την πολιτική αυτή, η υπουργός Παιδείας, προσπάθησε και προσπαθεί να την επιβάλει με τις απειλές, τις διώξεις και τον βούρδουλα εναντίον όσων αντιστέκονται. Μαθητές, που συμμετείχαν σε κατάληψη του σχολείου τους, διεκδικώντας τα αυτόνομα, υπέστησαν διώξεις και οι εκπαιδευτικές ομοσπονδίες σύρθησαν επανειλημμένως στα αστικά δικαστήρια, ώστε να βγουν κατά παραγγελία αποφάσεις, που έκριναν παράνομη την απεργία-αποχή τους εναντίον της επιστροφής του κακόφημου επιθεωρητισμού της εποχής των κυβερνήσεων της άγριας Δεξιάς και της δικτατορίας, που τώρα καμουφλάρεται κάτω από το πέπλο της τάχα «μη τιμωρητικής» αξιολόγησης.

Ο Αρμαγεδώνας στην εκπαίδευση δεν άφησε τίποτε όρθιο, σαρώνοντας όλες τις βαθμίδες.

Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση

Το σύνθημα «ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση» θα είναι πάντα ένα απατηλό σύνθημα μέσα στον καπιταλισμό. Φρόντισε να το καταρρίψει πρώτος ο ίδιος ο Μητσοτάκης, μιλώντας για τον «ψυκτικό από το Περιστέρι», που πρέπει από νωρίς να συνειδητοποιήσει τη μοίρα του. «Στείλτε τους από νωρίς στα σκλαβοπάζαρα της επισφαλούς εργασίας, της μαθητείας ή ακόμα και στην ανεργία, προτού ακόμα ανοίξει το μυαλό τους και αποκτήσουν απαιτήσεις, ώστε να είναι εύκολη λεία για την καπιταλιστική μηχανή», είναι το μότο που φωνάζουν από κοινού κυβέρνηση, αστισμός και κεφάλαιο.

Γι' αυτό και κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον και φροντίδα δεν υπάρχει για το δημόσιο σχολείο. Σχολεία συγχωνεύονται και καταργούνται, πάνω από 25 μαθητές στοιβάζονται στις τάξεις-ακόμη και την περίοδο των επιθετικών κυμάτων της

πανδημίας, προκαλώντας αλυσιδωτές επιμολύνσεις στην οικογένεια και την κοινωνία, χιλιάδες εκπαιδευτικά κενά παραμένουν ακάλυπτα μέχρι σχεδόν το τέλος της σχολικής χρονιάς ακόμη και σε μαθήματα που εξετάζονται στις πανελλαδικές, ταβάνια πέφτουν και σχολικά κτίρια και αυλές πλημμυρίζουν με την παραμικρή βροχή.

Περιδιαβαίνει ξεδιάντροπα η Κεραμέως τα κανάλια, μιλώντας για το σπουδαίο κατόρθωμα της κυβέρνησής της να διοριστούν 25.000 περίπου εκπαιδευτικοί μετά από 12 ολόκληρα χρόνια πλήρους αδιουριστίας, όταν μόνο τη φετινή χρονιά εργάζονται στη δημόσια εκπαίδευση πάνω από 45.000 αναπληρωτές, χωρίς και πάλι να καλύπτονται όλα τα κενά. Πετάνε στα σκουπίδια την βασική αρχή ότι με αναπληρωτές που σήμερα είναι εδώ και αύριο σε άλλο σχολείο, χωρίς να μπορούν να οικοδομήσουν σταθερή σχέση με τους μαθητές, με ωρομίσθιους, με τριμηνίτες εκπαιδευτικούς, με μπαχαλοποίηση δηλαδή των εργασιακών σχέσεων στην εκπαίδευση δεν γίνεται Παιδεία.

Διαφημίζει η Κεραμέως ως μέγα επίτευγμα το «πολλαπλό βιβλίο». Πρόκειται κυριολεκτικά για απάτη και για μια ακόμη προσπάθεια κατηγοριοποίησης μαθητών, εκπαιδευτικών και σχολείων. Στους μαθητές θα διανέμονται δωρεάν ένα και μόνο σχολικό εγχειρίδιο και τα υπόλοιπα θα είναι σε ψηφιακή μορφή στο διαδίκτυο. Όλα τα σχολεία, όμως, δεν διαθέτουν αναβαθμισμένες ψηφιακές υποδομές (όλοι θυμόμαστε τα παρατράγουδα με την τηλεκπαίδευση στο λοκντάουν) και σχολικές βιβλιοθήκες, για να μη μιλήσουμε για τις δυνατότητες των νοικοκυριών, ειδικά των φτωχών και περιθωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων. Η ουσιαστική παράμετρος, όμως, είναι ο κατακερματισμός του ενιαίου της διδασκαλίας, του ενιαίου αναλυτικού προγράμματος, που δεν θα είναι ίδια για όλα τα σχολεία και για όλα τα παιδιά. Ο στόχος είναι η κοινωνική προέλευση, οι ξεχωριστές «ανάγκες» της καπιταλιστικής αγοράς των διαφορετικών τόπων διαμονής για δεξιότητες και «χέρια», η εθνικότητα, το θρήσκευμα, κ.λπ. να καθο-

ρίζουν την επιλογή του ενός και μοναδικού βιβλίου που θα διανέμεται στους μαθητές. Με βάση αυτές τις διαφοροποιήσεις θα επιλέγονται και τα βιβλία από τον διδάσκοντα εκπαιδευτικό. Και βεβαίως όλα τα βιβλία δεν θα έχουν την ίδια βαρύτητα. Αλλά είναι αυτά που θα διανέμονται στα βόρεια προάστια και άλλα αυτά που θα διανέμονται στο Πέραμα, τα νησιά, την ακριτική Ελλάδα.

Βασικότατο μέτρο της κυβερνητικής πολιτικής είναι η ένταση και το βάθεμα των ταξικών φραγμών. Γι' αυτό και επέβαλε την Τράπεζα Θεμάτων στο Λύκειο, μάλιστα μετά από δυο χρόνια πανδημίας με κλειστά σχολεία για μακρύ χρονικό διάστημα, με την «κουτσή» στην καλύτερη περίπτωση τηλεκπαίδευση, που γέννησε χίλια δυο προβλήματα ανισότητας, παραμερισμού των πιο ευάλωτων μαθητικών ομάδων, σοβαρών ελλειμμάτων κάλυψης και αφομοίωσης της ύλης, μετατροπής της παιδαγωγικής σχέσης εκπαιδευτικών-μαθητών από άμεση σε «εικονική» και διαμεσολαβημένη.

Την επέβαλε γιατί θεωρεί ότι και μέσω αυτού του αντιεκπαιδευτικού μέτρου θα μπει φρένο στην ιστορικά διαμορφωμένη τάση της νεολαίας της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για σπουδές στα ΑΕΙ.

Αξίζει να θυμίσουμε ότι η εφαρμογή της Τράπεζας Θεμάτων για πρώτη φορά το καλοκαίρι του 2014 (κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, υπουργός Παιδείας Αρβανιτόπουλος, Ν. 4186/2013) προκάλεσε πανωλεθρία στους μαθητές της Α' Λυκείου, αφήνοντας μετεξεταστούς το 23,3% των μαθητών, ενώ τελικά μετά από μια μπακαλίστικη διόρθωση απορρίφθηκε το 10%. Τα μεγαλύτερα ποσοστά μετεξεταστέων, κατά τόπους, σημειώθηκαν στις εργατικές συνοικίες των μεγάλων αστικών κέντρων, σε υποβαθμισμένες περιοχές και σε περιοχές της μακρινής επαρχίας.

Ο ταξικός φραγμός της Τράπεζας Θεμάτων δεν λαμβάνει υπόψη την άθλια οικονομική κατάσταση των λαϊκών νοικοκυριών, γεγονός που επιβαρύνει δυσβάσταχτα τη στήριξη της μορφωτικής προσπάθειας των παιδιών τους με φροντιστήρια κ.λπ., τα χιλιάδες εκ-

παιδευτικά κενά, τις χαμένες διδακτικές ώρες, το γεγονός ότι ο διδακτικός χρόνος, παρά όλες τις καλές και φιλότιμες προσπάθειες των εκπαιδευτικών, δεν επαρκεί για την ολοκλήρωση και την αφομοίωση της ύλης-της οποίας, σημειωτέον, έχει αυξηθεί σημαντικά ο βαθμός δυσκολίας-, το γεγονός ότι οι μαθητές, φθάνοντας στο Λύκειο, εξαιτίας του περιεχομένου και της δομής του σχολείου, έχουν τρομερές ελλείψεις στην κατανόηση ακόμη και των βασικών γνωστικών αντικειμένων. Δεν λαμβάνει υπόψη κυρίως ότι τα παιδιά έρχονται στο σχολείο κοινωνικής τους προέλευσης, το οποίο τα στιγματίζει και σε μεγάλο βαθμό καθορίζει την εκπαιδευτική τους διαδρομή.

Οι ταξικοί φραγμοί, που λειτουργούν ως τορπίλες αποτρέποντας την εισαγωγή των μαθητών στο Πανεπιστήμιο, πλαισιώνονται από την εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ) και τη δραστική μείωση του αριθμού των εισακτέων. 9.576 θέσεις εισακτέων πετσοκόφηκαν φέτος και πέρσι, και τη μεγαλύτερη μείωση υπέστησαν τα κεντρικά Πανεπιστήμια των μεγάλων πόλεων, οξύνοντας το πρόβλημα των φτωχών και μεσαίων νοικοκυριών, που δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν στα έξοδα φοίτησης των παιδιών τους, ακόμη και αν αυτά περάσουν σε κάποιο τμήμα περιφερειακού Πανεπιστημίου.

Για να έχει δε, δικαίωμα ο απόφοιτος Λυκείου να συμπληρώσει ακόμη και το μηχανογραφικό δελτίο, θα πρέπει οπωσδήποτε να έχει σημειώσει βαθμολογική επίδοση στις πανελλαδικές εξετάσεις τουλάχιστον ίση με την ΕΒΕ κάθε σχολής ή τμήματος ΑΕΙ. Η αυξημένη δυσκολία των θεμάτων και οι συντελεστές βαρύτητας συμπληρώνουν τα δόντια της καρμανιόλας των πανελλαδικών εξετάσεων.

Την ίδια στιγμή γενικεύεται και νομιμοποιείται η παιδική εργασία, με τη θεσμοθέτηση των διετών Επαγγελματικών Σχολών Κατάρτισης (Ε.Σ.Κ.) και των Επαγγελματικών Σχολών (ΕΠΑ.Σ.) Μαθητείας του Ο.Α.Ε.Δ. που απευθύνονται σε απόφοιτους Γυμνασίων, δηλαδή μόλις σε 14χρονα παιδιά. Η φοίτηση στα Επαγγελματικά Λύκεια ή σε κάποιο ΙΕΚ είναι πολυτέλεια για τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Με το νόμο-πλαίσιο Μητοτάκη-Κεραμέως για τα ΑΕΙ εκείνο που προωθείται είναι το πανεπιστήμιο της επιχειρηματικής και όχι ακαδημαϊκής

κουλούρας, της έντασης και διεύρυνσης σε όλα τα επίπεδα της επιχειρηματικής λειτουργίας, από το μοντέλο διοίκησης του μέχρι το περιεχόμενο, τη λειτουργία, τις υπηρεσίες και τα προϊόντα που παρέχει.

Διοικείται ουσιαστικά από το Συμβούλιο διοίκησης, στο οποίο μετέχουν ως εξωτερικά μέλη και εκπρόσωποι «διεθνών οργανισμών ή κοινωνικών εταίρων» και αποτελεί τη νέα Μεγάλη Ιδέα του νεοφιλελευθερισμού.

Η ελλειπέστατη κρατική χρηματοδότηση του γίνεται μόνο υπό τον όρο της αξιολόγησής του. Κύριο ζητούμενο δεν είναι η εμβάθυνση στην επιστήμη, η προσέγγισή της και με τα σύγχρονα πλούσια δεδομένα και οι πλατιές, στιβαρές γνώσεις που αποκτούν πάνω σε αυτήν οι φοιτητές (εξ ου και τα προγράμματα σπουδών-σούπα), αλλά η προσαρμοστικότητα των Ιδρυμάτων στα κριτήρια αξιολόγησης και πιστοποίησης που ισχύουν στον Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης, όπου τη στρατηγική χαράσσει το κεφάλαιο των ιμπεριαλιστικών κρατών, σύμφωνα με τις «αναπτυξιακές» πολιτικές που επιλέγει κάθε φορά να υπηρετήσει, στο έδαφος του σκληρού ανταγωνισμού για την ανάπτυξη της κερδοφορίας και την κατάχτηση αγορών.

Πρόταγμα είναι η κατευθυνόμενη έρευνα σε συγκεκριμένες τομείς, που έχει ανέγκη κάθε φορά η καπιταλιστική αγορά, η προσέλκυση πόρων με κάθε μέσο, η στενή συνεργασία με τις επιχειρήσεις (π.χ. βιομηχανικά διδακτορικά) που έχουν λόγο στα προγράμματα σπουδών και την έρευνα, και το εκπαιδευτικό και ερευνητικό του δυναμικό (όλων των τύπων εργασιακών σχέσεων) εργάζεται για τη υποποίηση των παραπάνω στόχων.

Το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, όπως κάθε καπιταλιστική επιχείρηση, απαιτεί τη «σιωπή των αμύων». Γι' αυτό και η κυβέρνηση Μητσοτάκη κατάρτησε το πανεπιστημιακό άσυλο, θέσπισε την Πανεπιστημιακή Αστυνομία και τα πειθαρχικά για τους φοιτητές και βάζει συχνά-πυκνά τους μπάτσους να εισβάλλουν στους πανεπιστημιακούς χώρους, ανοίγοντας κεφάλια φοιτητών.

Το παζλ συμπληρώνουν και όλες οι αβανταδόρικες ρυθμίσεις για τα κολλέγια των εμπόρων της γνώσης, των οποίων τα πτυχία (για την απόκτηση τους δεν απαιτείται κανένας είδους «αριστεία» ή εξετάσεις, παρά μόνο γερό πορτοφόλι) πανεπιστημοποιούνται. Κατεδαφίζεται έτσι πετραδάκι, πετραδάκι το άρθρο 16 του Συντάγματος, ώστε σε μια επόμενη αναθεώρηση να αποτελέσει πλέον παρελθόν.

Ενα νέο κύμα φτωχοποίησης σαρώνει την εργαζόμενη ελληνική κοινωνία. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με φιλανθρωπικά βοήθημα, με ψεύτικες υποσχέσεις, με σπασμωδικές κινήσεις (πότε μας καλεί να φύγουμε από το φυσικό αέριο και να γυρίσουμε στο πετρέλαιο και πότε να μείνουμε στο φυσικό αέριο, γιατί το πετρέλαιο τελικά είναι πιο ακριβό!), προσπαθεί να διαχειριστεί την κρίση προς όφελος του κεφαλαίου.

Η αντιπολίτευση μάς καλεί να την ψηφίσουμε στις εκλογές, για να δώσει λύσεις. Τώρα, να σκύψουμε το κεφάλι, να σφίξουμε το ζωνάρι, να φορέσουμε διπλό πουλόβερ και να τυλιχτούμε με κουβέρτες, ώστε να βγάλουμε όπως-όπως το χειμώνα και να σκάσει η άνοιξη που θα μυρίσουν εκλογές! Τότε, αρκεί να ρίξουμε το μαγικό χαρτάκι στην κάλη και όλα τα προβλήματα θα λυθούν... ως διά μαγείας. Όπως λύθηκαν, ας πούμε το 2012-14, όπως υπόσχονταν οι Σαμαροβενιζέλοι. Όπως λύθηκαν το 2015-19, όπως υπόσχονταν οι Τσιπροκαμμένοι.

Καθώς η κρίση βαθαινει και ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία πυροδοτεί τις χειρότερες πλευρές της, καθώς η φτωχοποίηση αναμένεται να απλωθεί και να βαθύνει (και είναι το δεύτερο κύμα φτωχοποίησης, μετά απ' αυτό της δεκαετίας των Μνημονίων), το κρίσιμο ερώτημα για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα επανέρχεται: ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;

Μόνη άμυνα: αύξηση μισθών και συντάξεων και μείωση των έμμεσων φόρων

Κάθε εργαζόμενος και εργαζόμενη, κάθε συνταξιούχος ξέρει πως η μόνη άμυνα στον καλπασμό της ακρίβειας είναι η αύξηση των μισθών και των συντάξεων και η μείωση των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ και Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης). **Κυρίως η αύξηση των μισθών**

Με ταξική οργάνωση ενάντια στο νέο κύμα φτωχοποίησης

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

και των συντάξεων, γιατί η μείωση των έμμεσων φόρων μπορεί μόνο σχετικά να συγκρατήσει τις τιμές, όχι να ανακόψει την ανοδική τους πορεία.

Τυχαίο είναι ότι δεν γίνεται καμιά συζήτηση για αυξήσεις στους μισθούς; Μήνες τώρα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη μιλάει δημαγωγικά για την αύξηση του κατώτατου μισθού το 2022, ανεβάζοντάς την στο 9,7%, ενώ στην πραγματικότητα ήταν 5%. Ολόκληρο το 2021 δόθηκε καμιά αύξηση. Έδωσαν 2% από 1.1.2022 και το μέτρησαν δυο φορές (και για το 2021 και για το 2022). Και μετά έδωσαν 7,5%, αλλά από 1.5.2022, που σημαίνει ότι η ετήσια αύξηση ήταν 5%. Ο κατώτατος μισθός είναι σήμερα 713 ευρώ, όταν το 2009 ήταν 751 ευρώ! Και θα τον αυξήσουν ξανά τον Απρίλη του 2023 (για να πέσει κοντά στις εκλογές). Κι έχουν μούτρα και μιλάνε...

Και τι γίνεται με τους μισθούς των κλαδικών και ομοιοεπαγγελματικών συμβάσεων εργασίας και με τους μισθούς στο δημόσιο τομέα; Τίποτα απολύτως. Εφτασαν στο αίσχιστο σημείο να παρουσιάζουν σαν αύξηση μισθού τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, που οδηγεί υποχρηματοδότηση του ΕΦΚΑ, που θα έχει ως αποτέλεσμα νέες μειώσεις των συντάξεων μελλοντικά! Ένα μέτρο καθαρά υπέρ των καπιταλιστών παρουσιάζεται σαν μέτρο υπέρ εργατών.

Διαφημίζουν και την αύξηση του 7,75% που δόθηκε στις συντάξεις από 1.1.2023. Αυτή η αύξηση, όμως, προβλεπόταν από τα Μνημόνια! Και έρχεται

μετά από από μια δωδεκαετία εφιαλτικών πετσοκομμάτων και παγώματος των συντάξεων. Με κατάργηση ακόμη και του προνοιακού επιδόματος που οι συριζαίοι είχαν βαφτίσει «13η σύνταξη». Μ' έναν επίσημο πληθωρισμό να κκαλπάζει (ο πληθωρισμός για τα λαϊκά στρώματα είναι σημαντικά ψηλότερος)! Και με ένα πολύ μεγάλο τμήμα των συνταξιούχων να βλέπει την όποια αύξηση να πέφτει στη «μαύρη τρύπα» της περιβόητης «προσωπικής διαφοράς» του νόμου Κατρούγκαλου-Βρούση και να του δίνουν εξευτελιστικά ένα εφάπαξ φιλανθρωπικό βοήθημα 200-300 ευρώ, σε μια προσπάθεια να το κοροϊδέψουν για να τους ψηφίσει.

Ζούμε ήδη στο πετσί μας το νέο κύμα βίαιης φτωχοποίησης της εργατικής τάξης, των άλλων εργαζόμενων στρωμάτων, των συνταξιούχων. Τα φιλανθρωπικά φιλοδωρήματα του Μητσοτάκη όχι μόνο δεν ανακόπτουν αυτή τη δεύτερη (μετά τη δεκαετία των Μνημονίων) βίαιη φτωχοποίηση, αλλά δεν μπορούν να την σκεπάσουν.

Η αποδοχή της λογικής των φιλανθρωπικών φιλοδωρημάτων είναι παραδοχή της ήττας και παράδοση στην ηττοπάθεια. Σημαίνει συνειδηση άθλιων απαιτήσεων και όχι περιφάνων παραγωγών του κοινωνικού πλούτου. Επιτέλους, πρέπει να φωνάξουμε:

Ε, όχι, δεν είμαστε ζητιάνοι. Είμαστε οι μοναδικοί παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου. Ο,τι υπάρχει σ' αυτήν τη χώρα, ό,τι έχει συσσωρευτεί στα χρηματοκιβώτια των καπιταλιστικών μονοπωλίων

στο εξωτερικό και στους φουσκωμένους λογαριασμούς ελβετικών τραπεζών και off shore εταιριών εγκατεστημένων σε φορολογικούς παράδεισους, βγήκε από τα δικά μας χέρια, από τη δουλειά μας.

Πρέπει να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας και τις οικογένειές μας από το φυσικό και ηθικό εκφυλισμό. Για να προστατευτούμε από την ακρίβεια, πρέπει να απαιτήσουμε:

- Αυξήσεις άμεσα στους μισθούς και τις συντάξεις.

- Δραστηκή μείωση των έμμεσων φόρων (ΦΠΑ και Ειδικό Φόρο Κατανάλωσης).

Από τον Τζεντιλόνι μέχρι τον Στουρνάρα και από τη Λαγκάρντ μέχρι τον Χατζηδάκη ακούμε τον ίδιο χαβά: «Προσοχή να μην αυξηθούν οι μισθοί και οι συντάξεις, γιατί θα ανατροφοδοτήσουν τον πληθωρισμό. Επιτρέπεται μόνο μια λελογισμένη αύξηση του κατώτατου μισθού».

Ο πληθωρισμός είναι αποτέλεσμα της κυκλικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού. Δεν τον γέννησαν οι μισθοί και οι συντάξεις, που αποδεδειγμένα μειώθηκαν, όχι μόνο σχετικά αλλά και σε απόλυτα μεγέθη. Γιατί, λοιπόν, μια αύξηση στους μισθούς και στις συντάξεις θα ανατροφοδοτήσει τον πληθωρισμό;

Μια αύξηση στους μισθούς και τις συντάξεις, από κοινωνική άποψη, θα επιτρέψει στον κόσμο της δουλειάς να αντιμετωπίσει κάπως το κύμα φτωχο-

ποίησης και, από οικονομική άποψη, θα οδηγήσει σε μείωση των καπιταλιστικών κερδών. Καθώς μάλιστα η έκρηξη του πληθωρισμού έχει επέλθει εδώ και ενάμιση χρόνο, μια αύξηση στους μισθούς και τις συντάξεις δεν είναι επιθετική αλλά καθαρά αμυντική διεκδίκηση.

Σ' αυτό πρέπει να επικεντρωθεί η προσοχή της εργατικής τάξης. Με τη συνειδητοποίηση πως ακόμη και η στοιχειώδης ταξική άμυνα απαιτεί να μπου μπροστά διαδικασίες ταξικής ανασυγκρότησης, γιατί η σημερινή κατάσταση μόνο σε ήττες οδηγεί.

Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος πρέπει να γίνει μέλημα των πρωτοπόρων εργατών και εργατριών παντού. Μακριά από τα μάτια των ρουφιάνων της καπιταλιστικής εργοδοσίας, με δουλειά μυρμηγκιού ανάμεσα στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες, για να υπάρξει και πάλι ταξική αισιοδοξία, πίστη στις δυνάμεις του συλλογικού αγώνα και κυρίως πίστη στην ίδια την ανάγκη της ταξικής συσπείρωσης, που δεν έχει καμιά σχέση με το σάπιο σύστημα της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ή του ρεφορμισμού των μεγάλων λόγων και της ψηφοθηρίας. Ταξική ανασυγκρότηση δε γίνεται με παχιά λόγια και κούφιο ακτιβισμό, αλλά με ειλικρίνεια, με κατανόηση του φόβου των συναδέλφων, με κατάκτηση της εμπιστοσύνης τους.

Κορωνίδα της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι η πολιτική συσπείρωση στη βάση ενός προγράμματος επαναστατικής ανατροπής. Ενός προγράμματος που θα διατυπώνει τα ταξικά αιτήματα του σήμερα και θα χαράζει τους άξονες για το φωτεινό μέλλον του αύριο.

Σ' αυτόν τον αγώνα καλούμε όλες τις εργάτριες και όλους τους εργάτες, όσες και όσους εξασφαλίζουν την επιβίωσή τους με τη μισθωτή εργασία.

Ουκρανία

Ενας πόλεμος αντιδραστικός και άδικος απ' όλες τις πλευρές

Ενα χρόνο έκλεισε ο πόλεμος στην Ουκρανία και το τέλος του μόνο ορατό δεν είναι. Ήταν 24 Φλεβάρη του 2022 όταν η ρωσική ιμπεριαλιστική ηγεσία με τα στρατεύματά της εισέβαλε στην Ουκρανία. Όλα είχαν προαναγγελθεί με τις πολιτικές κινήσεις των προηγούμενων ημερών. Οι ιμπεριαλιστές της Δύσης, που χρησιμοποιούν ως μαριονέτα τους το ουκρανικό καθεστώς των εθνικιστών και νεοναζιστών, που (τι ειρωνεία!) έχει ως πρόεδρό του αυτή την περίοδο έναν τηλεοπτικό καραγκιόζη, ήξεραν πολύ καλά ότι θα επερχόταν η στρατιωτική επίθεση. Ήταν, όμως, αποφασισμένοι να μην εμπλακούν άμεσα (με δικά τους στρατεύματα) σ' αυτήν, γι' αυτό και απλώς περίμεναν, αποφασίζοντας διάφορες οικονομικές κυρώσεις, το περιεχόμενο των οποίων η Ρωσία είχε προεξοφλήσει. Ο Πούτιν από την άλλη, με ένα τηλεοπτικό σόου διάρκειας 50 λεπτών, απηύθυνε διάγγελμα στο ρωσικό λαό στο οποίο παρουσίασε συμπυκνωμένη τη ρωσική προπαγάνδα για το Ου-

κρανικό και τον ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ!

Για την υπό τον Πούτιν ιμπεριαλιστική ηγεσία, βέβαια, όλα είναι απλά. Σε ένα διάγγελμα που ξεχειλίζει από αντικομμουνισμό και αφού έκανε μία καφενεϊακού τύπου ανάλυση της ΕΣΣΔ λίγο πολύ είπε ότι όλες οι πρώην Δημοκρατίες της ΕΣΣΔ είναι «ιερά ρωσικά εδάφη», η δε Ουκρανία είναι ένα... τεχνητό δημιούργημα του Λένιν, που το ενίσχυσε ο Στάλιν, χωρίς να έχει δικαίωμα ύπαρξης ως εθνικό κράτος! Ήταν σαν να έλεγε: όπως πήραμε την Κριμαία, όπως παίρνουμε το Ντονμπάς, έτσι, σε οποιαδήποτε άλλη συγκυρία, μπορούμε να πάρουμε οποιαδήποτε άλλα από τα «ιερά ρωσικά εδάφη». Ειδικά αν οι ανταγωνιστές μας προσπαθήσουν να μετατρέψουν αυτά τα εδάφη σε βάσεις περικύκλωσης και ορμητήρια κατά της Ρωσίας.

Με τη διεθνιστική πολιτική των μπολσεβίκων, του Λένιν και του Στάλιν, χτίστηκε μια πραγματική Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών. Αυτή η ένωση, που γέννησε έναν νέο

πατριωτισμό, τον σοβιετικό πατριωτισμό όπως τον ονόμασε ο Στάλιν, έδειξε το μεγαλείο και την ισχύ της στη διάρκεια του Β' παγκόσμιου πολέμου, που για τους Σοβιετικούς ήταν ο Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος. Ενας πόλεμος με τεράστιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές, κρατικές υποδομές και οικονομία, που δόθηκε στο όνομα του σοβιετικού πατριωτισμού και όχι στο όνομα του ρωσικού, του ουκρανικού, του γεωργιανού και οποιουδήποτε άλλου εθνικισμού.

Οι μόνες βεβαιότητες, στις οποίες πρέπει να εστιάζουμε την προσοχή μας, είναι οι εξής:

- Έχουμε έναν άδικο, ιμπεριαλιστικό πόλεμο απ' όλες τις πλευρές. Τα στρατόπεδα που αντιπαράθετονται είναι η Ρωσία και το ΝΑΤΟ (με αντιπρόσωπό του την Ουκρανία).
- Οι λαοί πληρώνουν με δάκρυα και αίμα (και) αυτόν τον πόλεμο.
- Ο πόλεμος αυτός, όποια κι αν είναι η έκβασή του, θα βαθύνει την κρίση του καπιταλισμού παγκόσμια. Τα βάρη θα φορτωθούν

(και πάλι) στις πλάτες των λαών.

«Ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με βία μέσα» είχε γράψει ο Κλάουζεβιτς και στον Λένιν άρεσε να υπενθυμίζει αυτή τη φράση για να αναπτύσσει την κομμουνιστική προσέγγιση των πολέμων: **δεν έχει σημασία ποιος αμύνεται και ποιος επιτίθεται, δεν έχει σημασία πού βρίσκονται τα στρατεύματα, δεν έχει σημασία ποιος άρχισε πρώτος και ποιος ακολούθησε, σημασία έχει ποια είναι η πολιτική που υπηρετούν οι εμπλεκόμενοι.**

Εν προκειμένω, επί του Ουκρανικού συγκρούονται η ιμπεριαλιστική Ρωσία με τις ιμπεριαλιστικές ΗΠΑ, με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στη μέση, αλλά χωρίς να αποστασιοποιούνται από το στρατόπεδο του ΝΑΤΟ. Είναι μια αντιδραστική ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση απ' όλα τα εμπλεκόμενα μέρη. Μια αντιπαράθεση που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των λαών (όλων των λαών) και έχει ως στόχο το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής.

Και τα δύο αντιπαράθετα στρατόπεδα προσπαθούν να «καταστρέψουν» τα μυαλά των ανθρώπων, πιπιλίζοντας το καθένα τη δική του καραμέλα. Στη Δύση χρησιμοποιούν τα ΜΜΕ και τους ιδεολογικούς μηχανισμούς των κρατών και των διακρατικών ιμπεριαλιστικών σχηματισμών

για να φιλοτεχνήσουν την εικόνα ενός Πούτιν-Χίτλερ και μιας αναθεωρητικής Ρωσίας. Η Ρωσία χρησιμοποιεί τις «άκρες» της στη Δύση και τα δικά της Μέσα προπαγάνδας για να φιλοτεχνήσει την εικόνα ενός κράτους που αμύνεται στην περικύκλωσή του.

Όταν συγκρούονται (σε όποιο επίπεδο) ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δεν συγκρούονται «για την αλήθεια και το δίκιο», αλλά για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής. Γι' αυτό και πρέπει να σταθούμε απέναντι σε όλα τα συγκρουόμενα μέρη. Η τακτική των ίσων αποστάσεων σημαίνει ουδετερότητα και παθητικότητα. Η δική μας τακτική, η λεβινιστική τακτική, είναι τακτική επαναστατικής σύγκρουσης με όλα τα συγκρουόμενα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα.

Πόλεμο στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών, λοιπόν. Ως σύνθημα ζύμωσης, ασφαλώς, στις σημερινές συνθήκες της ήττας και της ηττοπάθειας του εργατικού κινήματος. Με τη βεβαιότητα, όμως, ότι μόνο πάνω σ' αυτήν την τακτική μπορεί να οικοδομηθεί και πάλι ένα εργατικό κίνημα με επαναστατικό προσανατολισμό.

Διαχρονικά όλες οι κυβερνήσεις της Ελλάδας έχουν προσφέρει στους Αμερικανούς ολόκληρο το ελληνικό έδαφος για να εγκαταστήσουν στρατιωτικές βάσεις όπου αυτοί θεω-

ρούν απαραίτητο για τα πολεμικά τους σχέδια. Ετσι και τώρα έδωσαν στους Αμερικανούς την Αλεξανδρούπολη η οποία έγινε ο βασικός διαμετακομιστικός κόμβος για την προώθηση των στρατευμάτων τους προς την πολεμική γραμμή τους στην Ανατολική Ευρώπη. Όμως η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έμεινε μόνο σε αυτό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου η χώρα μας έχει στείλει και εξακολουθεί να στέλνει στην Ουκρανία κάθε είδους όπλα και πυρομαχικά. Μετά και από την αποστολή στρατιωτικής βοήθειας σε μια χώρα που δεν είναι μέλος του ΝΑΤΟ, αλλά διεξάγει πόλεμο για λογαριασμό του ΝΑΤΟ ενάντια σε μια ιμπεριαλιστική δύναμη αντίπαλη του ΝΑΤΟ, και σ' ένα περιβάλλον αναβίωσης των πολεμικών αντιπαράθεσεων ανάμεσα στις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη, οι κίνδυνοι για τη χώρα και το λαό μας διαγράφονται πιο καθαρά.

Εξω από το ΝΑΤΟ - Εξω οι βάσεις του θανάτου. Τα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα πρέπει να δονήσουν και πάλι τη χώρα μας, σηματοδοτώντας μια πλευρά της πάλης ενάντια στο εκμεταλλευτικό, καταπιεστικό και ξενόδοιο καθεστώς της ελληνικής αστικής τάξης, της πάλης για την εργατική εξουσία και τον κομμουνισμό.

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr